

mg.yoe.com

ကြီးဆုံးကြီးတို
လုပ်ကြံရန်

ယာဇတယာ

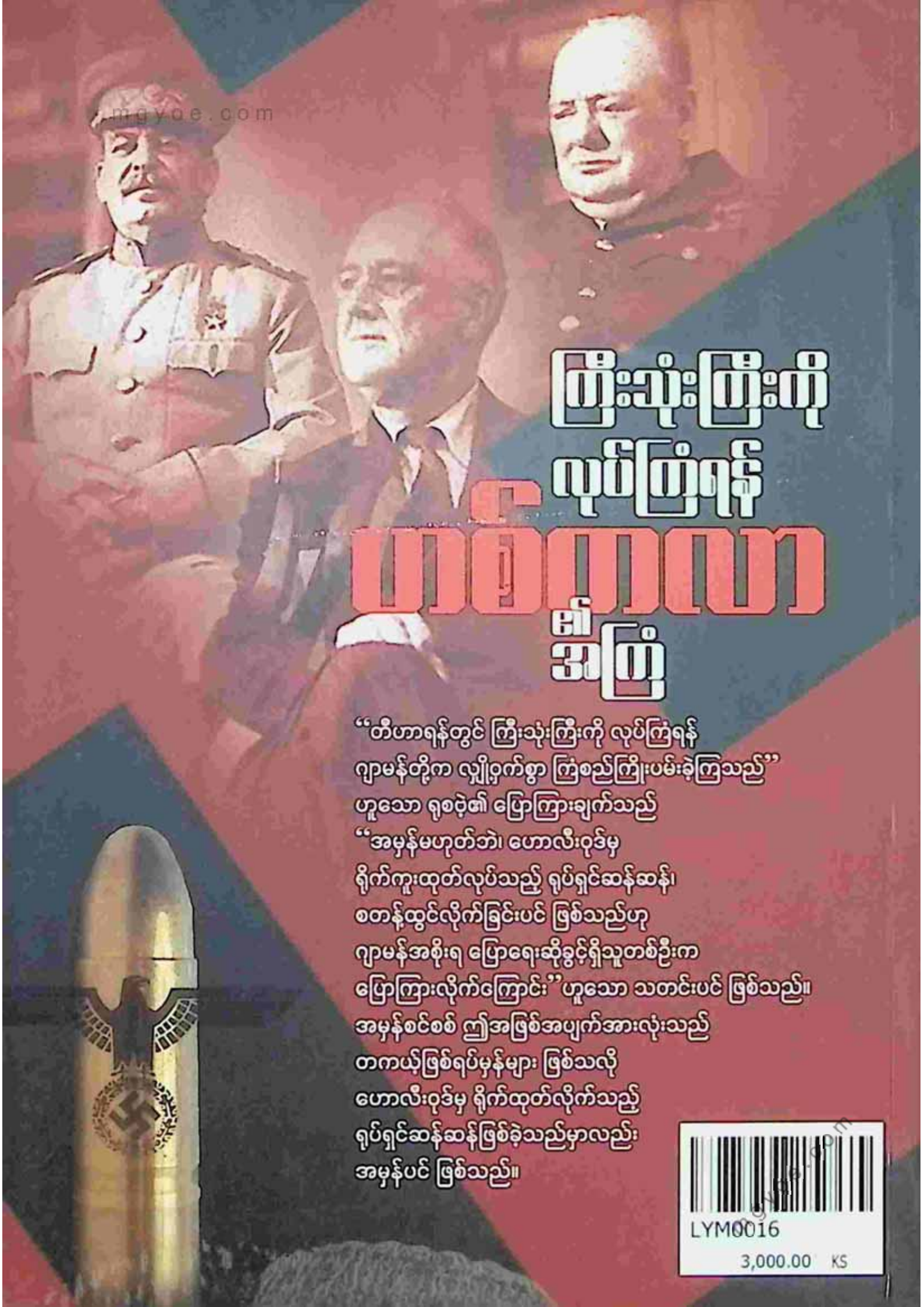
၏
အကြံ

လင်းယုန်မောင်မောင်
မြန်မာပြန်

mg.yoe.com

မြန်မာ့လက်နှိပ်ခြင်း

ကြီးသုံးကြီးကို လုပ်ကြံရန် ယာဇ္ဇာယာ ၏ အကြံ

“တိဟာရန်တွင် ကြီးသုံးကြီးကို လုပ်ကြံရန်
ဂျာမန်တို့က လျှို့ဝှက်စွာ ကြံစည်ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်”
ဟူသော ရစဉ်၏ ပြောကြားချက်သည်
“အမှန်မဟုတ်ဘဲ၊ ဟောလီးဝုဒ်မှ
ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်သည့် ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်၊
စတန်ထွင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု
ဂျာမန်အစိုးရ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူတစ်ဦးက
ပြောကြားလိုက်ကြောင်း” ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။
အမှန်စင်စစ် ဤအဖြစ်အပျက်အားလုံးသည်
တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များ ဖြစ်သလို
ဟောလီးဝုဒ်မှ ရိုက်ထုတ်လိုက်သည့်
ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာလည်း
အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

LYM0016
3,000.00 Ks

ကြီးသုံးကြီးကိုလုပ်ကြံရန်ဟစ်တလာအကြံ၊ လင်းယုန်မောင်မောင်
မျက်နှာပုံးနှင့်အပြင်အဆင် - နိုင်ခွန်အား
စာမျက်နှာ ၂၆၁ မျက်နှာ၊ ၁၄ • ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၇၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း အုပ်စု ၅၀၀၊
၁၉၇၃ မိုးသောက်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ၊

ရောင်းစျေး: 3000-₹

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကြီးသုံးကြီးကိုလုပ်ကြံရန်
ဟစ်တလာအကြံ
လင်းယုန်မောင်မောင်

ဖြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။ ၂၀၁၇

နတ္တိ လောကေ ရဟောနာမ
ပါပကမ္မံ ဗကုဗ္ဗတော။

လောက၌ မကောင်းမှုပြုသူအား
ဆိတ်ကွယ်ရာဟူသည် မရှိ။
(ဓမ္မပဒ)

မာတိကာ

- မြန်မာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာ ၅
- မူရင်း စာရေးသူ၏ စကားချီး ၉
- ဇာတ်လမ်းမိတ်ဆက် ၁၁

အခန်း တစ်

ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ

- ၁။ ဇန်နဝါရီ
အန်ကယ်ဂျိုးထံသို့ ပေးစာ ၂၁
- ၂။ ဖေဖော်ဝါရီ
မျက်နှာများသော သူလျှိုတစ်ယောက် ၄၅
- ၃။ မတ်
ဂျာမန်သူလျှိုနှင့် ပိုလန်မလေး ၅၇
- ၄။ ဧပြီ
တီဟာရန်၊ သို့မဟုတ် သူလျှိုမြို့တော် ၈၁

အခန်း နှစ်

ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ

၅။	မေ ကြီးသုံးကြီး၏ အတွင်းရေး	၉၉
၆။	ဇွန် “အလျားခုန် စစ်ဆင်ရေး”	၁၁၉
၇။	ဇူလိုင် ဖဲပိုင်းမှ အမေရိကန်သူလျှို	၁၃၁
၈။	ဩဂုတ် ဗေဒင်ဆရာ အလိုရှိသည်	၁၄၅

အခန်း သုံး

ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့သလဲ

၉။	စက်တင်ဘာ ပျောက်ဆုံးနေသော ပိုလန်မလေး	၁၇၁
၁၀။	အောက်တိုဘာ ဆိုဗီယက် အချုပ်ခန်းထဲမှ ဂျာမန်သူလျှို	၁၈၇
၁၁။	နိုဝင်ဘာ အသေခံတပ်သား ခြောက်ယောက်	၂၁၅
၁၂။	ဒီဇင်ဘာ ဟောလီးဝုဒ် ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်	၂၄၅

မြန်မာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ အဓိက လက်သည်တရားခံဖြစ်သော နာဇီ ဂျာမနီမှ ဖက်ဆစ်ခေါင်းဆောင် ဟစ်တလာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယခင်က စာအုပ် သုံးအုပ်ရေး သားပြုစုခဲ့ဖူးပါသည်။ ယင်းစာအုပ်များမှာ... ၁၉၆၅ ခုနှစ်က “ဟစ်တလာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ”၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်က “ဟစ်တလာ သေတမ်းစာ”နှင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်က “မှောင်မိုက်သော နေ့ရက် များ”၊ သို့မဟုတ် “ဟစ်တလာ လုပ်ကြံမှု” စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းစာအုပ်များအနက် “ဟစ်တလာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ”မှာ စာဖတ်ပရိသတ်၏ လက်ခံအားပေးမှုကြောင့် လေးကြိမ်ရိုက် နှိပ်ခဲ့ရပါသည်။ (ပဉ္စမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ရန် အစီအစဉ် ရှိပါသော်လည်း စက္ကူဈေးနှုန်းကြီး မြင့်နေမှုကြောင့် လောလောဆယ် ဆိုင်းငံ့ထားရပါသည်။)

ဟစ်တလာ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ပတ်သက်၍ စာဖတ်ပရိသတ်က မည်မျှစိတ်ဝင်စားကြောင်း ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နယ်များသို့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း စာပေဟောပြောပွဲနှင့် စာပေဆွေးနွေး ပွဲများအတွက် အကြိမ်ကြိမ် ခရီးထွက်ခဲ့ရစဉ်က ကြုံတွေ့သိရှိခဲ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ရသည့် စာပေဆွေးနွေးပွဲများ၌ “ဟစ်တလာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ”ကို အကြောင်းပြု၍ ဝေဖန်ချက်များ၊ ဆွေးနွေးချက်များနှင့် မေးမြန်းချက်များကို ကြားနာခဲ့ရပါသည်။ ယခုနှစ် စာဆိုတော်ရက်များအတွင်း အနယ်နယ်၊ အရပ်ရပ်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာတွင်လည်း စစ်တွေ၊ ချောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း စသည်မြို့များမှ စာပေ

ဆွေးနွေးပွဲများ၌ ... “ဟစ်တလာ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ရေးခဲ့ပါသလဲ၊ ဘယ်လို ရေးခဲ့ပါသလဲ၊ ဟစ်တလာ သေတယ် ဆိုတာ တကယ် အမှန်ပဲလား” စသည့် မေးခွန်းများ အပြင် “ဟစ်တလာသည် သူစီးသည့်ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းပါသလား၊ သို့မဟုတ် ဒရိုင်ဘာနှင့် မောင်းပါသလား”...ဟူသော မေးခွန်းများအထိ မေးမြန်းကြသည်ကို တွေ့ခဲ့ ရပါသည်။

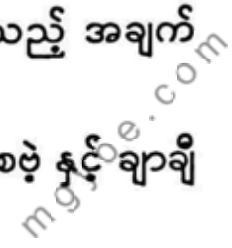
ဟစ်တလာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများထဲမှ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ် များအနေဖြင့် ထိုမျှလောက် စိတ်ပါ ဝင်စားနေကြသည်မှာ အဆိုးမဆိုသာပါ။ ဟစ်တလာ ၏ မိခင်နိုင်ငံ ဖြစ်သော ဂျာမနီနှင့်တကွ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်စသည့် ... ဥရောပနိုင်ငံများတွင် သည့်ထက် ပို၍ ဆိုးပါသည်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန် ပြောရလျှင်... ဟစ်တလာ အသက် ထင်ရှားရှိစဉ်က စီးခဲ့သည့် မော်တော်ကားကိုပင်လျှင် မကြာမီက ဒေါ်လာ သိန်းသောင်း ချီ၍ လေလံဆွဲခဲ့သူများ ရှိနေခြင်းဖြင့် ဟစ်တလာနှင့် ပတ်သက်၍ ယနေ့ထက်တိုင် “အရှိန်” မသေသေးကြောင်း သိသာ ထင်ရှားလှပါသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဟစ်တလာကို မဏ္ဍိုင်ထား၍ ရေးသား ပြုစုခဲ့ကြသည့် စာအုပ်များမှာ အနောက်နိုင်ငံများတွင် အဟောင်းရော၊ အသစ်ပါ ယခုအထိ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေ၍ မဆုံး နိုင်အောင် ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ယခု စာဖတ်သူ၏ လက်ဝယ် ရောက်ရှိနေသော “ကြီးသုံးကြီးကို လုပ်ကြံရန် ဟစ်တလာ၏ အကြံ”အမည်ရှိ စာအုပ်မှာ အထက်ဖော်ပြပါ စာအုပ်များအနက်မှ မြန်မာ နိုင်ငံသို့ နောက်ဆုံး ရောက်ရှိလာသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုထား ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်၏ အမည်ရင်းမှာ "Hitler's Plot to Kill the Big Three" ဖြစ်၍ ရေးသူမှာ ဟန်ဂေရီ စာရေးဆရာ Laslo Havas ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူလ စာရေးသူက ဟန်ဂေရီ ဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့ပြီး ယင်းကိုတစ်ဖန် Kathelen Szasz ဆိုသူ အမေရိကန်စာရေးဆရာမတစ်ဦးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ပြန်ဆိုထားသော စာအုပ်ကို အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ၁၉၆၉ ခုနှစ် ဇွန်လက တစ် ကြိမ်၊ ၁၉၇၁ ခု ဇန်နဝါရီလက တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ယခုဤ မြန်မာပြန် စာအုပ်မှာ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ် စာအုပ်မှ ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာဖတ်သူများအား ကြိုတင်အစီရင်ခံလိုသည့် အချက် သုံးချက် ရှိနေပါသည်။

ပထမအချက်မှာ... ဤစာအုပ်တွင် “ကြီးသုံးကြီး”ဟူ၍ စတာလင်၊ ရုစဗဲ နှင့် ချာချီ

တို့၏အမည်များ ပါရှိနေသော်လည်း စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာများမှာ နိုင်ငံရေးနှင့် လုံးဝ ပတ်သက်ခြင်း မရှိဘဲ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များကို အခြေခံ၍ ဝတ္ထုဆန်ဆန် ရေးသား ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်က ၁၉၄၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအတွင်း အီရန် နိုင်ငံ တီဟာရန်မြို့တွင် ဆိုဗီယက်၊ အမေရိကန် နှင့် ဗြိတိသျှ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ တွေ့ဆုံကြရာ၌ အဆိုပါ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ အသက်ကို လုပ်ကြံရန် ရောက်ရှိနေကြသည့် ဂျာမန်သူလျှို့ များနှင့် ၎င်းတို့၏ အကြံအစည်များကို မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်ဆီးဟန့်တားကြသည့် အမေရိကန်၊ ဗြိတိသျှနှင့် ဆိုဗီယက် ထောက် လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်များ၏လက်စွမ်းပြကြသည့် သူလျှို့ဇာတ်လမ်း သက်သက်သာဖြစ် ကြောင်း အစီရင်ခံလိုပါသည်။

ဒုတိယအချက်မှာ... ဤစာအုပ်တွင် ဇာတ်ကောင်များ၏ အမည်များကို မူရင်းနာမည် အတိုင်း အပြည့်အစုံ မသုံးဘဲ နာမည် အတိုများကိုသာ သုံးစွဲထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာ... မူရင်းနာမည် အားနက်(စ်)မာဆာကို မာဆာဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပါစီဒေါင်း ဝါ(ဒ်) ဟူသောအမည်ကို ပါစီဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝမ်ဒါ ပိုးလော့ဟူသောအမည်ကို ပိုးလော့ ဟူ၍လည်းကောင်း အလျဉ်းသင့်သလို လွယ်ကူအောင် သုံးစွဲပြန်ဆိုထားပါ သည်။ ဤသည်မှာ အခေါ်ရ ခက်လှသော အနောက်နိုင်ငံမှ နာမည်များကြောင့် ဘာသာ ပြန်ဝတ္ထုများ ဖတ်ရှုရာတွင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ကြုံတွေ့ကြရတတ်သော စာဖတ်ပရိသတ် အတွက် လွယ်ကူချောမောစေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

တတိယအချက်မှာ... ဤစာအုပ်ပါ ဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန် အတိုင်းဝန်ခံရလျှင်... ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို ပထမအကြိမ် ဖတ်ရှုခဲ့စဉ်က မူရင်း စာရေးသူ၏ အရေးအသား (ရေးဟန်)နှင့် ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်း (အကြောင်းအရာ) အပေါ်တွင် “ဘူးလုံး နားမထွင်း” ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ မူရင်းစာရေးသူ၏ ရေးဟန်မှာ အခန်း အကူးအပြောင်း၊ အဖြတ်အတောက်များ များပြားလှသည့်ပြင် အကြောင်းအရာအားဖြင့် လည်း သူလျှို့ ဇာတ်လမ်းပီပီ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြင့် မြှုပ်ကွက်များ ပါရှိနေပြန်ရာ ဖတ်ရင်း... ဖတ်ရင်း မျက်စိနောက်ကာ ဦးနှောက် ခြောက်ခဲ့ရပါသည်။

သို့ဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် နှင့် တတိယအကြိမ်အထိ သုံးကြိမ်၊ သုံးခါတိတိ ပြန်ဖတ် ကြည့်တော့မှ မူရင်းစာရေးသူ၏ ရေးဟန်နှင့် ဇာတ်လမ်းကို အရသာ ခံနိုင်ပါတော့သည်။ အထူးသဖြင့် မူရင်း စာရေးသူ၏ ရေးဟန်မှာ ဝတ္ထုမဆန်ဘဲ ရုပ်ရှင်ဆန်လှသည်ဖြစ်ရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရသည်နှင့်တူဘဲ လှုပ်ရှားမှု (Action) များများနှင့် အခန်းအကူး

အပြောင်း (Cut) များများ ပါဝင်သည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ရသည်နှင့် တူနေပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယခု မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုရာ၌ ကျွန်တော်သည် မူရင်းစာရေးသူ၏ ဆန်းသစ်သော ရေးဟန်နှင့် ဤစာအုပ်ပါ ဂျာမန်၊ အမေရိကန်၊ ဗြိတိသျှ၊ ဆိုဗီယက်နှင့် အီရန် သူလျှိုများ၏ ရှုပ်ထွေးပွလီလှသော အကြောင်းအရာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ လွယ်ကူချောမွေ့စွာ နားလည်သဘောပေါက်စေရန် အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ ပြန်ဆိုထားပါသည်။ သို့ပြန် ဆိုရသဖြင့် ဤစာအုပ်သည် လုံးစေ့ပတ်စေ့ တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ဆိုထားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။ အချို့နေရာများ၌ ပို၍ရှင်းလင်းခိုင်မာစေရန် ကျွန်တော့် ထံတွင်ရှိနေသည့် အခြားစာအုပ် စာတမ်းများကိုလည်း အထောက်အထားအဖြစ် ကိုးကားခဲ့ပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ယခုကဲ့သို့ ပြန်ဆိုရေးသား ပြုစုရာ၌ အဘက်ဘက်မှ ပိုင်းဝန်းကူညီခဲ့ကြသော စာရေးဆရာ အောင်ခန့်၊ ဆရာ ပါရဂူ၊ ဆရာ မာဃ၊ မလေးလုံနှင့် ရွှေပြည်စိုး ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးအုံးစိန်တို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါကြောင်း အမှတ်တရ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

လင်းယုန်မောင်မောင်
၂၁၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၇၃

မူရင်းစာရေးသူ၏ စကားချီး

ဤစာအုပ်တွင် အပိုင်းသုံးပိုင်း ခွဲခြားဖော်ပြထားရာ ယင်းအပိုင်း သုံးပိုင်း၏ ခေါင်းစဉ်များမှာ လူအများ သိနားလည်ပြီးဖြစ်ကြသည့် “ဘကုံးရှစ်လုံး”ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဟောင်း ရောမဘာသာ ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းနှင့် ရာဇဝတ်မှုများဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး အစဉ်အလာအရ အဆိုပါ “ဘကုံး ရှစ်လုံး”သည် “အခြေအနေ ဖော်ပြချက်များ”ပင် ဖြစ်ပါသည်။ တရားခံက ဘယ်သူလဲ၊ အမှုက ဘာမှုလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ကျူးလွန်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လို ကျူးလွန်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ ပူးပေါင်း ကြံစည်ခဲ့သလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျူးလွန်ခဲ့တာ၊ ဘယ်တုန်းက ကျူးလွန်ခဲ့တာလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ။

ခြွင်းချက်အနေဖြင့် အနည်းငယ်မျှသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှတစ်ပါး ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြပါရှိသော အမည်များမှာ တကယ့်အမည်ရင်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။ လောလောဆယ် လက်ရှိအခြေအနေနှင့် အလုပ်တာဝန်များအရ ထိခိုက်ဖွယ်ရာ ရှိသူများကိုသာ ခြွင်းချက်အနေဖြင့် အမည်များ ပြောင်းလွဲထားပါသည်။

မိမိတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံကို ပြန်ပြောင်းပြောပြခဲ့ကြသူများအားလည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများကို စိတ်တိုင်းကျ အသုံးပြုခွင့်ပေးခဲ့ကြသူများအားလည်းကောင်း စာရေးသူက အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အိုင်ဒါ ကိုဗာ(လ်)စကော၊ အားနက်(စ်) မာဆာ၊ ဂျိုးဇက်

ချနာဘဲ(လ်)၊ ဂါးဟဒ် ဖရွမ်၊ ဂျက်ကော့ ကပ်ဖာစတိန်၊ ဟာမာ အက်(ဘ်)တီဟာ့(ဂျ်)၊ အော်တို စကော်ဇီနီ၊ သောမတ်စ် ဂျက္ကဆင်၊ ဂျီးဂျက္ကီ ဘဲဝွင်နှင့် ပေါလ် ပိုးဘော့(စ်)တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ယခုကဲ့သို့ ရေးသားပြုစုနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ စာရေးသူအား အဘက်ဘက်က အချိန်ကုန်ခံ၊ အပင်ပန်းခံ၍ ပူးပေါင်း ကူညီခဲ့ကြသူများကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အချို့ကိစ္စ၊ အချို့နေရာများတွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည် စာရေးသူ အလိုရှိသော အချက်အလက်၊ အထောက်အထားများ ရရှိရေးအတွက် ဘေးအန္တရာယ်ကိုပင် ရင်ဆိုင်၍ ရှာဖွေထောက် လှမ်း၍ စုံစမ်းပေးခဲ့ကြပါသည်။ ကမ္ဘာ့ အရပ်ရပ်မှ ဤပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပူးပေါင်းကူညီမှုမပါဘဲ ဤစာအုပ်ကို ရေးသားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ သို့ပါ၍ ယင်းသို့ အစွမ်းကုန်ကူညီ ခဲ့ကြသော မစ္စက် အင်နီဟာဗတ်(စ်) (ဘယ်လ်ဂျီယန်၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ ပြင်သစ်)၊ မစ္စက် စီ၊ အမ် (ဆိုဗီယက် ယူနီယံ၊ အရှေ့ဂျာမနီ)၊ မစ္စဂါဒါ ကလော့(စ်) 'အနောက်ဂျာမနီ'၊ မစ္စက် မာရီယန်နီ ဝစ်(ဒ်)မန်း (အနောက် ဂျာမနီ)၊ ပိုင်ယာရီ ဘရစ်ဆဒ် (စပိန်)၊ ရောလ် ချေဆဲလ် (အီရန်)၊ အဒမ် မင်နီ ဆီယန် (အီရန်)၊ ဂျိုဆေ မန်းဒက်(စ်) (အာဂျင်တီးနား၊ ချီလီ)၊ ဂျိမ်း မောရစ္စ (အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု)နှင့် ဒေါက်တာ အော့တို ဝေါ့လ်(စ်) (အစ္စရေး) တို့အား အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။

ထို့ပြင် သမိုင်းဝင် စာရွက်စာတမ်းများ သိမ်းဆည်းရာ ဗဟိုဌာနချုပ်(ပဲရစ်)အား လည်းကောင်း၊ ဂျာမန်အမျိုးသားများ၏ မှတ်စုမှတ်တမ်းများဆိုင်ရာ မော်ကွန်းတိုက် (မြူးနစ်)အား လည်းကောင်း၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အထွေထွေ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အမျိုးသား မှတ်တမ်းများနှင့် စာတမ်းများ သိမ်းဆည်းရာဌာန (ဝါရှင်တန်) အားလည်းကောင်း စာရေး သူက ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဇာတ်လမ်းမိတ်ဆက်

တိဟာရန်၊ ၁၉၄၃

ပါရှင်းလူမျိုးများသည် ၎င်းတို့၏ မြို့တော်ဖြစ်သော တိဟာရန်မြို့ကို မူလ အစကပင် ယခုလက်ရှိ နေရာတွင် မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်နေရာရာတွင် ရွေးချယ်တည်ဆောက်သင့်ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုလက်ရှိ တိဟာရန်မြို့တော်မှာ သောက်ရေ၊ သုံးရေ ရှားပါးလှသည်နှင့်အမျှ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးလှသောကြောင့်တည်း။

မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့် ကွာဝေးသော အရပ်မှနေ၍ စမ်းချောင်းတစ်ခုကို တိဟာရန် မြို့တော်ဆီ သို့ ရေစီးကြောင်းပြောင်း၍ ဖောက်လုပ်ထားသည့်တိုင်အောင် မြို့သူမြို့သားများအတွက် ရေအခက်အခဲဖြင့် ကြုံနေကြရဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုအနေဖြင့်လည်း နွေရာသီတွင် ပူလွန်း၊ အိုက်လွန်းလှသဖြင့် မြို့သူ မြို့သားများမှာ နေ့ရှိသရွေ့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ အရိပ်ထဲမှာပင် နေကြသည်က များသည်။ တစ်ဖန် ဆောင်းရာသီ ရောက်ပြန်လျှင်လည်း ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးလွန်းလှသဖြင့် မြေအောက်ခန်းများတွင် တစ်ချိန်လုံးလိုလို အောင်းနေတတ်ကြ၏။ စာရင်းဇယားများနှင့် ကိန်းဂဏန်းများကို ယုံကြည်အားထားသူများအတွက် ပြောရပါမူ မြို့တော်တစ်ခုလုံးရှိ လူဦးရေ၏ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ လူပေါ်ကြော့၊ လူတေလေကြမ်းပိုးများ၊ သူတောင်းစားများနှင့် ရာဇဝတ်ကောင် လူဆိုးများသာဖြစ်ကြပြီး ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းမှာ ကုန်သည်ပွဲစားများ၊ စာရေးစာချီ အမှုထမ်းများနှင့် အတတ်ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ ရရာကျပန်း အလုပ်များကို ဖြစ်သလို လုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြ

ရရာသည့် အနုပညာရှင်များ ဖြစ်ကြ၍ ကျန်ငါးရာခိုင်နှုန်းသာလျှင် စက်မှုလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ မြို့လူဦးရေ ရှိရှိသမျှအနက် ဤစက်မှုအလုပ်သမားများ သာလျှင် နီးနီးကြားကြား ကြီးကြီးစားစားဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ကြရ သည်။

သို့သော် တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ ၁၉၄၁-၄၂ ခုနှစ်များ အတွင်းကပင်လျှင် စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်သော တိုင်းရင်းသားများ၏ အရေအတွက်မှာ အံ့ဩလောက်အောင် မြင့်မားများ ပြားနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အီရန်နိုင်ငံ၏ အခြား...အခြားသော မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် မတူဘဲ တီဟာရန် မြို့နေလူထု၏ ထက်ဝက်မှာ စာရေး၊ စာဖတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

အကြောင်းအရာ အချက်အလက်အားဖြင့် ဆက်စပ်မှု မရှိသော်ငြားလည်း စာမတတ် သူဦးရေနှင့် ဘိန်းစားဦးရေမှာ ဤနေရာတွင် အချိုးအစားချင်း တူညီနေသည်ကို တွေ့နေရ သည်။ တီဟာရန် မြို့သူမြို့သားများအနက် နှစ်ယောက်လျှင် တစ်ယောက်မှာ ဘိန်းစား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရချိန်မည်။ စင်စစ်ဆိုရလျှင် အီရန် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လူဦးရေ၏ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ ဘိန်းပင် စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေကြရသူများ ဖြစ်သည်။ အဆုံးစွန်သော စကားကိုဆိုရလျှင်... အီရန်နိုင်ငံသည် ၎င်း၏ ထွက်ကုန်တစ်ခုဖြစ်သော ဘိန်း၏ အမျိုးအစား အဆင့်အတန်း ကောင်းမွန်မှုကိုပင် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားနေရသည့် နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ နာမည် ကျော်ကြားလှပါသည်ဆိုသော တရုတ်ဘိန်းတွင် မော်ဖိန်း ခေါ် ဘိန်းဆီအစစ် ၇ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၈ ရာခိုင်နှုန်းအထိသာ ပါဝင်၍ အီရန်ဘိန်းမှာမူ မော်ဖိန်း ၁၂ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၁၃ ရာခိုင်နှုန်း ပါဝင်သည်အထိ အမျိုးအစား ကောင်းလှသည်။ အဆင့် အတန်း မြင့်လှသည်။

တီဟာရန် မြို့သူမြို့သားများအတွက် အခြား ဂုဏ်ယူစရာအချက်များ ရှိသေးသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ၁၉၄၁-၄၂ ခုနှစ်များအတွင်းက ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များအတွက် ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိသော ကြော်ငြာများနှင့် လက်ကမ်းစာရွက်များတွင် တီဟာရန်မြို့တွင်းရှိ နေ အိမ်များမှာ “လျှပ်စစ်မီးများ တပ်ဆင်ထားကြောင်းနှင့် တီးဝိုင်းများ၊ အသံထွက် ရုပ်ရှင်ကား များဖြင့် ဖြေဖျော်သော ဟိုတယ်များနှင့် ကဖီများလည်း အမြောက်အမြား ရှိသည်” ဟူ၍ ထည့်သွင်းဖော်ပြထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရေနှင့် အနွေးဓာတ်များ အဆင်သင့် အလွယ်တကူရရှိနိုင်သည့် ရေပိုက်နှင့် အနွေးစက်များကိုမူ တကယ့်ဇိမ်ခံ့ဟိုတယ်ကြီးများ မှာသာလျှင် တပ်ဆင်ပေးထားနိုင်ကြသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် တီဟာရန်မြို့၏ လူဦးရေမှာ ခုနစ်သိန်းခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။

mgjoe.com

ဤသည်မှာ ခန့်မှန်းချက်ဆိုသည့်အတိုင်း ခန့်မှန်းချက်မျှသာဖြစ်ရာ တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်း ခန့် ပိုလျှင်လည်း ပိုနေမည်။ တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်းခန့် လျော့လျှင်လည်း လျော့နေပေလိမ့် မည်။ သို့သော် မြို့လူဦးရေကို အမှန်အကန် သိရအောင် အတိအကျ စာရင်းလိုက်ကောက် နေပါက အချိန်ဖြုန်းရာကျမည်ဟု အားလုံးကပင် သဘောပေါက် ယူဆထားကြသည်။ ထိုနေ့၊ ထိုရက်များအတွင်းက မြို့ထဲတွင် လူစိမ်းသူစိမ်း၊ မျက်နှာစိမ်းများမှာ ပေါများလှ သည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ ဝင်ချီထွက်ချီ လုပ်နေကြခြင်းကြောင့် မြို့လူဦးရေမှာ အတည် တကျမရှိဘဲ အတိုးအလျော့ အမြဲ ဖြစ်နေလေရာ သန်းခေါင်စာရင်းကို အတိအကျလိုက် ကောက်နေပါက အလုပ်ပိုလုပ်ရာကျပေမည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁ နောက်ပိုင်းတွင် အီရန်နိုင်ငံ၏ မြောက်ပိုင်းကို ရုရှားတပ်များက သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြ၍ တောင်ပိုင်းကို ဗြိတိသျှတပ်များက သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြ ပြီးနောက် အီရန်အမျိုး သားများသည် နိုင်ငံခြားသားများ တစ်စုံစီမုံဝင်လာကြခြင်းကို ယခင်ကထက် ပို၍လျစ်လျူ ရှုလာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ တီဟာရန်မြို့တွင်းရှိ လမ်းကြီး လမ်းငယ် အသွယ်သွယ်တွင် အင်္ဂလိပ် စကား၊ ပြင်သစ်စကား၊ ရုရှားစကား၊ တူရကီ စကား၊ ပိုလန်စကား ... စသည်ဖြင့် နိုင်ငံ ရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါး ဘာသာစကားများ ပြောကြားနေကြသည့် နိုင်ငံခြားသားများအား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အရေးတယူ ဂရုတစိုက် လုပ်မနေကြတော့ပေ။

မြို့တော်၏ တောင်ပိုင်းတွင် အလုပ်သမားများ၊ သူတောင်းစားများ၊ အနုပညာသည် များနှင့် ကြေးစားလူသတ်သမားများ နေထိုင်ကြပြီး ကျဉ်းမြောင်းသလောက် အကွေ့ အကောက်များလှသော လမ်းကလေးများရှိသည်။ မြောက်ပိုင်းတွင်မူ လမ်းကျယ်ကြီးများ နှင့် လမ်းသွယ်များ ပေါများပြီး တစ်ထပ်အိမ်၊ နှစ်ထပ်အိမ်များဖြင့် သေသေသပ်သပ် ရှိလှ သည်။ ဤလမ်းကျယ် လမ်းသွယ်များနှင့် နေအိမ်အဆောက်အအုံများကို တွေ့မြင်ကြရ သော ရုရှားစစ်သားများမှာ ၁၉ ရာစုနှစ်လောက်က တည်ရှိခဲ့ကြသော ရုရှားမြို့ကလေးများ ကို ပြန်၍မြင်ယောင်မိကြသည်။

အရပ်သားရော၊ စစ်သားများပါ အားလုံးသော နိုင်ငံခြားသားများသည် “ဈေးနှုန်းသစ်” များကို သူတို့နှင့်အတူ တီဟာရန်မြို့တော်သို့ သယ်ဆောင်လာသည်ဟု ဆိုရမလိုဖြစ်နေ သည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၃ ခုနှစ်အထိ နှစ်နှစ်တာမျှသော ကာလအတွင်း အထွေထွေကုန် ဈေးနှုန်းသည် ရာခိုင်နှုန်း ၅၀၀ အထိ ထိုးတက်သွားခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ မပါသည့် အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ တစ်နှစ်အတွက် အိမ်ငှားခမှာ ဒေါ်လာ ၂,၀၀၀ မှ ၂၅၀၀ အထိ ဖြစ်လာသည်။ ထောပတ် တစ်ပေါင်လျှင် လေးဒေါ်လာ ပေးရ၍ မှောင်ခိုဈေး

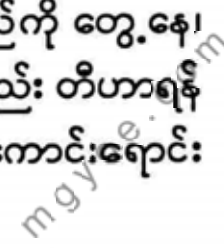
တွင် လိမ္မော်သီး တစ်လုံးလျှင် ၂၅ ဆင့် ပေးကြရသည်။ တစ်ပတ်ရစ် လက်နှိပ်စက်တစ်လုံး၏ ဈေးနှုန်းမှာ ဒေါ်လာ ၂၀၀ မှ ၃၀၀ အထိရှိ၍ ဂျန်းဂျန်းကျနေသော အမေရိကန် မော်တော်ကား တစ်စီး၏ ပေါက်ဈေးမှာ ဒေါ်လာ တစ်သောင်းအထိ ရှိနေခဲ့သည်။

မည်သူက မည်သူ့ကိုမျှ အမှုမလုပ်၊ တိုင်ချက် မဖွင့်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အားလုံး သူခိုးချည်း ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အစိုးရ ရာထူးမှန်သမျှ သူ့ “ပေါက်ဈေး” နှင့်သူ ရှိနေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝန်ကြီး ရာထူးတစ်နေရာသည် တစ်ပတ်ရစ် မော်တော်ကားတစ်စီးထက် ပို၍ “ဈေး” ကောင်းနေတတ်သည်။ ရဲသားတစ်ယောက်ကို “ဝယ်” လိုပါက နပန်းသမားတစ်ယောက်နှင့် ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို ငှားရသည့် ဈေးနှုန်းထက် ပိုမပေးရချေ။ ရံဖန်ရံခါ ထိုရဲသားသည် ရဲဝတ်စုံဖြင့်ပင် နပန်းသမား သို့မဟုတ် ကြေးစားလူသတ်သမား၏ အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်သေးသည်။

နိုင်ငံခြားသားများ၏ နေအိမ်တွင် စားပွဲထိုး၊ ထမင်းချက် စသည်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေကြသည့် အစေခံများသည် သူတို့သခင်များအတွက် ဝယ်ခြမ်းပေးရသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးအပေါ်တွင် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်း ဈေးတင်လေ့ ရှိကြသည်မှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖြစ်နေပေပြီ။ ဤသည်ကို နိုင်ငံခြားသားများအနေဖြင့် မသိဟန်ဆောင်၍ မမြင်ယောင် ပြုနေကြရသည်။ သို့ဖြင့် ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သော အစေခံကောင်းတစ်ယောက် ရရှိရေးမှာ နိုင်ငံခြားသားများအတွက် ရော၊ တိုင်းရင်းသား အထက်တန်းလွှာများအတွက်ပါ “ဒုလ္လဘတရား” ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့နှင့်ပင် နိုင်ငံခြားသားများနှင့် တိုင်းရင်းသား လူကုံထံ အထက်တန်းလွှာများသည် ပိုလန်စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များထဲမှ စိတ်ချရမည့် သူများကိုပင် အစေခံများအဖြစ် ငှားရမ်းအသုံးပြုလာခဲ့ကြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆိုဗီယက် ယူနီယံမှ အီရန် နိုင်ငံတွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာကြသော ပိုလန်အမျိုးသား စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏ အရေအတွက်မှာ စုစုပေါင်း တစ်သိန်းနှစ်သောင်းခန့် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ဤမျှ များပြားလှသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကြောင့် အီရန်နိုင်ငံ၏ အခြေအနေမှာ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ပိုလန် အမျိုးသားများသာလျှင်မဟုတ်၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံအသီးသီးမှ လူမျိုးအသီးသီးတို့သည် အရေအတွက်အားဖြင့် မများစေကာမူ အီရန်နိုင်ငံသို့လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် တီဟာရန်မြို့တော်သို့လည်းကောင်း၊ ၂၃ ဟို ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့နေ၊ မြင်နေကြရသည်။ ယင်းသို့ အရေအတွက်အားဖြင့် မပြောပလောက်သော်လည်း တီဟာရန်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေကြသော နိုင်ငံစုံမှ လူမျိုးစုံတို့သည် ရိုးရိုးသားသား ကောင်းရောင်း

ကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ မည်သူမျှ အတပ် မပြောနိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။ ဥပမာ...ဘယ်(လ်)ဂျိယံနိုင်ငံ၊ အန်ဝါမြို့မှ စိန်တုံး များကို ဖြတ်တောက်နေသော အတတ်ပညာရှင်တစ်ဦးသည် အီရန်နိုင်ငံသို့ မီးရထား ဖောက်လုပ်ရေးဘက်ဆိုင်ရာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးအဖြစ် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရောက်ရှိလာ သည်ကို လည်းကောင်း၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံမှ ကွဲ၊ နွား မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး သော မုဆိုးမ တစ်ယောက်သည် အဘယ်ကြောင့် တီဟာရန်မြို့တွင် ပြည့်တန်ဆာမအဖြစ် လာရောက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖင်လန်အမျိုးသား ဓာတု ဗေဒ ပညာရှင်တစ်ဦးနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လော့အိန်ဂျလိစ်မြို့မှ ရှေ့နေတစ်ဦး သည် အဘယ်ကြောင့် အီရန်နိုင်ငံတွင် အကြီးအကျယ် ဘိန်းကုန်ကူးနေကြသည်ကိုလည်း ကောင်း ... မည်သူမှ ဇာစ်ဇာစ်မြစ်မြစ် မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ဗြိတိသျှနှင့် ဆိုဗီယက်တို့ သိမ်းပိုက်ထားသော နယ်မြေ တစ်ဝိုက်တွင် သက်ဆိုင်ရာ ပြည်သိမ်းတပ်များက ည ၁၀ နာရီကျော်လျှင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အိမ်ပြင် မထွက် ရဟူ၍ စစ်မိန့်များ ထုတ်ပြန်ထားခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ ညမထွက်ရ “ကာဖြူးအမိန့်”ကို မြို့သူမြို့သားများ၊ နယ်သူနယ်သားများ အတိအကျ လိုက်နာမှု ရှိ၊ မရှိ အီရန် ရဲအဖွဲ့က တာဝန်ယူ၍ စောင့်ကြပ် စစ်ဆေးကြရသည်။ အကယ်၍ ည ၁၀ နာရီ နောက်ပိုင်းတွင် အရေးတကြီး ကိစ္စများဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် သွားလာလိုပါက သက်ဆိုင်ရာ ရဲအဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်များကို တောင်းခံကြရသည်။ သို့နှင့်ပင် ယင်းခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်များ အတွက် အီရန်ရဲ အဖွဲ့မှ ရဲအရာရှိကြီးများသည် အမြင့်ဆုံး နှုန်းထားဖြင့် လာဘ်စားကာ စီးပွားလမ်းဖြောင့်နေခဲ့ကြသည်။

ဤအတောအတွင်း အီရန်မှ ဆိုဗီယက် ပြည်ထောင်စုနယ်စပ်သို့ သွားရာ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်ရှိ စစ်လက်နက်၊ စစ်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ရန်အတွက် ဗြိတိသျှနှင့် ဆိုဗီယက်တပ်များကို ကူညီလုပ်အားဖြည့်သည့်အနေဖြင့် အမေ ရိကန်တပ်သား သုံးသောင်း ထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ဤတွင် ပါးရှင်းပင်လယ်ကွေ့ တွင် မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု ဌာနချုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။ ဤတပ်ပေါင်းစု ဌာနချုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းရင်းသား အီရန်အမျိုးသား တစ်ယောက်၏ ကောက်ချက်ချပုံ ကို ဖော်ပြရမည်ဆိုပါက... “ဒီမဟာမိတ်တပ်တွေရဲ့ အလုပ်က... အရက်သောက်တာရယ်၊ ရန်ဖြစ်တာရယ်၊ ကလေးတွေကို ကားနဲ့ဝင်တိုက်တာရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အီရန်အမျိုးသမီး ချောချောလှလှကလေးတွေကို ဖော်ကားတာရယ်... ဒါပါပဲ”ဟူသတည်း။

mgjoe.com

အီရန်အမျိုးသားများက ဗြိတိသျှတို့အား ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးနေကြခြင်းမှာ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့စနစ်၏ လောဘရမ္မက်ကြောင့် အီရန်နိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေး ဆုံးရှုံးမည်ကို စိုးရိမ်မိ ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက်တို့အား မုန်းတီးကြခြင်းမှာ အီရန်နိုင်ငံ၏ ပိုင်နက် အတွင်းသို့ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမှ ပြည်နယ်များ ဖြစ်ကြသော အာမေးနီးယား၊ ဂျော်ဂျီ ယာနှင့် အခြားပြည်နယ်များက နယ်မြေတိုးချဲ့လာမှုများကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်အထိ တီဟာရန်မြို့သည် တရားဝင်အားဖြင့် ကြားနေ မြို့တော်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှတပ်များသည် တီဟာရန်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် မြို့တွင်းရှိ အငတ်ပြဿနာ ဖြေရှင်းရေး ချိတက် ဆန္ဒပြပွဲများကို နှိမ်နင်းရန် ခေတ္တခဏမျှသာ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မြို့၏ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့် တရားဥပဒေ အုပ်စိုးရေးအတွက် ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တပ် များသည် တီဟာရန် ရဲအဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်း ချီ တာဝန်ယူခဲ့ကြရသည်။

အမေရိကန် စစ်တပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး စတီဗင်သည် တီဟာရန် ရဲအဖွဲ့၏ အကြံပေး အရာရှိအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာကျော် လေသူရဲ ချား(လ်)လင်းဘတ် ၏ ကလေးငယ်အား ပြန်ပေးဆွဲမှုတွင် ပြန်ပေးသမား တရားခံများအား လက်ရဖမ်းဆီး ခဲ့ရာမှ နာမည်ကြီးလာသော ဗိုလ်မှူးကြီး နော်မန်သည်လည်း အီရန် ရဲအဖွဲ့အား ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းရာ၌ ဦးစီးဦးကိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် မှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လမ်းသွားနေရသူများပမာ ဖြစ်နေကြရှာသည်။ ဥပဒေချိုးဖောက်မှု၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု၊ လုယက်တိုက်ခိုက်မှု၊ မကောင်းသည့်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမှု၊ ဘိန်း၊ ဆေးခြောက် စသည့် မူးယစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုနှင့် မှောင်ခိုဆေးဝါးများ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုနှင့် မှောင်ခိုစီးပွားရှာမှု စသည့် ... အကုသိုလ် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများသည် ကျောချမ်းလောက် အောင် ပေါများနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

သူတို့တိုင်းပြည်၏ နောင်ရေးအတွက် ရိုးရိုးသားသား စိုးရိမ်ပူပန်မိကြရှာသော အီရန် အမျိုးသားများသည်လည်းကောင်း၊ ပရမ်းပတာ မင်းမဲ့ဝါဒအောက်တွင် အထိုက်အလျောက် နေသားကျလာခဲ့ကြသော နိုင်ငံခြားသားများသည်လည်းကောင်း တီဟာရန်မြို့တော်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို လက်မှိုင်ချ၍ လက်မြှောက်နေကြရသည်။ ဤဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မပြီးဆုံး မချင်း တီဟာရန်မြို့ကြီးများသည် ရာဇဝတ်မှုနှင့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှု သံသရာ ဝဲဩဇာ မှ လွတ်မြောက်ရာ၊ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းမရှိ၊ မျှော်လင့်ချက် နှုတ်ယူ

၍ သဘောထားနေမိကြသည်။ သူတို့ သူတို့၏စိတ်ထဲတွင် ဤမြို့တော်ကြီး၌ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား သည့်ထက်ပို၍ဖြစ်ပွားနိုင်စရာ မရှိတော့ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လက်ခံ ထားလိုက်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖြစ်ပွားစရာ အကြောင်းခြင်းရာ မှန်သမျှ တစ်ခုမကျန် အားလုံးဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးသောကြောင့်တည်း။

သို့ကြောင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စတုတ္ထမြောက် နှစ်ဖြစ်သော ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် တီဟာရန်မြို့ကြီးသည် ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကမ္ဘာ၏အာရုံစိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့တွင် ယခင်က တီဟာရန်ဟူသော အမည်ကို လုံးဝကြားဖူး နားဝ မရှိခဲ့ကြသော လူအပေါင်းတို့သည် တီဟာရန်မြို့ကြီး အကြောင်းကို စကားထဲတွင် ထည့်ပြောလာကြရသည်။

ဤအချိန်မှာပင် ရာပေါင်းများစွာသော နိုင်ငံခြားသားများသည် တီဟာရန် မြို့တော်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ အင်္ဂလိပ် နန်းရင်းဝန် (ဝန်ကြီးချုပ်) ဝင်စတန် ချာချီနှင့် သူ၏ သက်တော်စောင့် စုံထောက်အရာရှိ သော်မဆင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်းကောင်း၊ ပိုလန် ကျောင်းသူဟောင်း ဝမ်ဒါ ပိုးလော့နှင့် ဘာသာဗေဒ ဆရာမ အိုင်ဒါ ကိုဗာ(လ်)စကာ ကဲ့သို့သော အမျိုးသမီးများသည်လည်းကောင်း၊ အမေရိကန် သမ္မတ ဖရင့်ကလင်ဒီ ရုစဗဲ နှင့် စာရေးဆရာ ပီတာ ဖာဂူဆင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်းကောင်း၊ ဂျာမန် အမျိုးသားရှေ့နေ အိုဘတ်နှင့် လက်ဝှေ့သမားလိုသာ ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လည်း ကောင်း၊ ဆိုဗီယက် ပြည်သူ့လွတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ ဂျိုးဇက် စတာလင်နှင့် ရဲအရာရှိချုပ် ဗာတင် စကီကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်းကောင်း တီဟာရန်မြို့တော်သို့ တစ်သုတ်ပြီး တစ် သုတ်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည့် လူသစ်များနှင့် လူစိမ်းများအနက် အချို့က တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တွေ့ဆုံကြရန် လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်၍ အချို့ကမူ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရန်လာ ရောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကမူ ယင်းလူသတ်မှုကို ကာကွယ် ဟန့်တားကြရန် ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ယခင်ယခင်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမြင်ဖူး သည်ဖြစ်စေ၊ မြင်ဖူးသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို အခြားတစ်စုံတစ် ယောက်က သတိပြုမိသည်ဖြစ်စေ၊ မပြုမိသည်ဖြစ်စေ ဤပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး၏ ကံကြမ္မာသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေကြ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ကံကြမ္မာသည် အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်တွင် မှီခိုနေကြ

သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ကမ္ဘာလူသားအားလုံး၏ ကံကြမ္မာသည် ဤ ပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ အချို့သော သူများ၏ လက်ထဲသို့ ကျရောက်နေပြန်သည်ဖြစ်ရာ ဤပုဂ္ဂိုလ် အားလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ကမ္ဘာလူသားအားလုံး၏ ကံကြမ္မာအပေါ်တွင် ဩဇာလွှမ်းမိုး သက်ရောက်နေပြန်သည်မှာ အထူးပင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်။

သို့ဖြစ်ရကား...

“ဒီလူတွေ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူတို့တစ်တွေဟာ ဘယ်လို ကမ္ဘာ လောကမှာ ကျင်လည် ကျက်စားနေကြသလဲ၊ သူတို့ ... သူတို့တစ်တွေဟာ တီဟာရန်မြို့ကို ဘယ်အချိန်က ရောက်လာကြသလဲ၊ ဘယ်လို ရောက်လာကြသလဲ၊ ဘာကြောင့် ရောက် လာကြတာလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ကြသလဲ။

ဤသည်...ဤသည်ပင်လျှင် ဤစာအုပ်က ပြောပြမည့် ဇာတ်လမ်းမှတ်တမ်း ဖြစ် သတည်း။

အခန်း - တစ်

ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ

ဇန်နဝါရီ

အန်ကယ်ဂျိုးထံသို့ ပေးစာ

“ကျုပ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လူ ငါးဆယ်သာ ပေးစမ်းပါ။ ကျုပ် လိုချင်တာက လူငါးဆယ်ပါပဲ။ လူ ငါးသန်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူ ငါးရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူငါးဆယ်တည်းပါ။ အဲဒီ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ လူငါးဆယ်သာရရင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်အတွင်း ကိစ္စတွေအားလုံး ရှင်းသွားမှာပါ”

ဂျိုးဇက် ချနာဘဲ(လ်)သည် သူ့ဆရာ၏ ပါးစပ်မှ အထက်ပါ ကြုံးဝါးချက်ကို တစ်ခါ မဟုတ်၊ နှစ်ခါမဟုတ် အခါခါ ကြားဖူးနေ၍ သူ့ အဖို့၌ မဆန်းတော့ဘဲ ရိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူး ရဒေါ့(ဖ်)သည် ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ ဟမ်းဘာ့ဂ်မြို့ရှိ သူ့လျှို့နှင့် ထောက် လှမ်းရေး အတတ်သင်ကျောင်းတွင် ပရော်ဖက်ဆာတစ်ဦး ဖြစ်သလို ဂျိုးဇက်သည်လည်း အဆိုပါကျောင်းတွင် သူ့လျှို့တို့ တတ်အပ်သော ပညာရပ်များကို ဆည်းပူးလေ့လာနေသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူး ရဒေါ့(ဖ်)သည် သူ့အယူအဆ၊ သူ့အကြံအစည်နှင့် သူ့စိတ်ကူးများကို သင် တန်းခန်းမများ အတွင်း၌သာမဟုတ်ဘဲ အပြင်တွင်လည်း အခါသင့်၍ အခွင့်ကြုံတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ သူသည် သူ့တပည့် များထဲမှ သွက်လက်ချက်ချာသည့် တပည့်ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ကျကျနန အထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့စိတ်ထဲ ရှိသမျှ “လက်ချာ” ရိုက်တတ်သည်။ အကယ်၍သာ သူ့စိတ်တိုင်း

ကျ လုပ်ခွင့်ပြုမည်ဆိုပါက ဤစစ်ကြီးကို ချက်ချင်း အနိုင်ရအောင် လုပ်ပြမည်ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလေ့ ရှိသည်။

“မင်းလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ... ဒီစစ်ကြီးမှာ တို့တစ်တွေဟာ နိုင်တဲ့တိုက်ပွဲတွေ ရှိခဲ့ သလို၊ ရုံးတဲ့တိုက်ပွဲတွေလည်း ရှိခဲ့တာပဲ။ တို့ဟာ ရှိသမျှ အင်အားတွေစုပြုံပြီး မီးကုန်ယမ်း ကုန် တိုက်ခဲ့လို့ အင်မတန်ကျယ်ပြန့်တဲ့ နယ်မြေတွေကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလို နယ်မြေတွေကို အကျယ်ကြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြတာဟာ ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ... မှန်ပါတယ်၊ တို့ဟာ...နောက်ဆုံးမှာ အောင်ပွဲခံရမယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အောင်ပွဲခံနိုင်တဲ့အချိန်ဟာ ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ။ ဒီအတောအတွင်း တို့ဂျာမန် တွေ ဘယ်နှသန်း အသေခံပြီး တိုက်နေရဦးမှာလဲ”

ထောက်လှမ်းရေးသူလျှို့ အတတ်သင်ကျောင်းတွင် အဘက်ဘက်က ထူးချွန်သည့် ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော ဂျိုးဇက်သည် “ချက်” ဆို နားခွက်က မီးတောက် သူဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာ ပရော်ဖက်ဆာ ရုဒေါ့(ဖ်)၏ စကားအသွားအလာကိုကြည့်၍ သူ ဘာကိုဆိုလို ကြောင်း ရိပ်မိပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒီမယ်...ငါ့တပည့်၊ မင်းတို့၊ ငါတို့ တစ်ခု သိထားဖို့ လိုတာက...တို့ဟာ ရုရှားတွေကို ဘယ်တော့မှ ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာပဲ။ သူတို့မှာ တပ်သားတစ် ယောက် ကျသွားရင် အဲဒီတပ်သားတစ်ယောက် နေရာကို နောက်ထပ် တပ်သားနှစ်ယောက် တက်လာဖို့ အမြဲတမ်း အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်တွေကွ။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီရိုးရိုး စစ်သားတွေကို အချိန်ကုန်ခံ၊ အပင်ပန်းခံပြီး အသေသတ်နေမလဲ...ပြောစမ်းပါဦး”

ပရော်ဖက်ဆာ ရုဒေါ့(ဖ်)သည် ယင်းသို့ မေးလိုက်ရင်း သူ့တပည့် ဂျိုးဇက်ထံမှ အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ သူ့မေးခွန်းကို သူ ကိုယ်တိုင်ပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“အရေးကြီးတာက လူငါးဆယ်ပဲကွ၊ ငါလိုချင်တာ ဒါပဲ။ အဲဒီ လူငါးဆယ်ဟာ အစွမ်း အစလည်း ရှိရမယ်၊ စိတ်ဓာတ်လည်း ကြံ့ခိုင်ရမယ်၊ ဒီလူတွေဟာ သတ္တိလည်းရှိရမယ်။ ပြီးတော့ ရန်သူရဲ့အမိန့်တွေ၊ ညွှန်ကြားချက်တွေ ထုတ်ပြန်နေတဲ့ တကယ့် ပင်ရင်းဌာန ချုပ်တွေ၊ တကယ့်အချက်အချာနေရာတွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ရောက်အောင် သွားနိုင်ရ မယ်။ အဲဒီနေရာတွေက ဘယ်နေရာတွေလဲဆိုတော့ ဝါရှင်တန်၊ လန်ဒန်နဲ့ မော်စကိုပဲ။ ဒီမယ်... မင်း တစ်ခုမှတ်ထားဖို့က ခြောက်လုံးပြူးကလေး တစ်လက်က ထွက်လာတဲ့ ကျည်ဆန်ကလေးတစ်တောင့်ဟာ အမြောက်တပ် ကြီးတစ်တပ်က ပစ်လိုက်တဲ့ အမြောက် ဆန်တွေထက် ပိုပြီးထိခိုက်ပျက်စီးနိုင်တယ် ဆိုတာပဲ။ ကဲ...တကယ်လို့ အခုနေ ရုတ်တရက်

ချက်ချင်း စတာလင်သာ လူ့လောကကြီးထဲက ဗြိန်းခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားမယ်ဆိုရင် ရိုးရိုးသာမန် ရုရှားစစ်သားတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ။ သူဟာ စစ်ကို ဆက် တိုက်ပါဦးတော့မလား။ ဟင်...ဒီစစ်ကြီးကို သူ ဆက်တိုက်ဦးမယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

တပည့်ကျော် ဂျိုးဇက်သည် အကင်းပါးသူ ဖြစ်သည်။ ကွက်ကျော်မြင်တတ်သူ ဖြစ် သည်။ သူ့ဆရာတစ်ယောက်တည်း အမေး၊ အဖြေလုပ်ကာ အခြောက်တိုက် “လက်ချာ” ရိုက်နေသည်ကို စိုစိုပြည်ပြည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် ဝိုင်းစည်အောင် ထောက်ကွက်တစ်ကွက် သွင်းလိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူး ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်... ထိပ်ဆုံးက ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဟာ အစားထိုးလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား။ တကယ်လို့ ချာချီ ဖြစ်စေ၊ ရုစဗဲဖြစ်စေ ရုတ်တရက် သေသွားရင် သူတို့နေရာကို တက်လာမယ့် ခေါင်းဆောင် မရှိတော့ဘူးလို့ ဗိုလ်မှူး စိတ်ထဲမှာ ယူဆထားလို့လား။ ဒီလိုဆို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ တကယ်ဆိုတော့ တိုက်ပွဲတွေမှာ လက်တွေ့ဦးစီးပြီး တိုက်နေကြတာက ဒီဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ ပဲ မဟုတ်လား ဗိုလ်မှူး”

ဗိုလ်မှူး ရုဒေါ့(ဖ်)သည် သူ ဆင်ထားသော အကွက်ထဲသို့ တန်းဝင်လာသည့် သူ့ တပည့်ကျော် ဂျိုးဇက်စကားကို အားရပါးရ ဟားတိုက်၍ ချေပလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ၊ ဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဒီ ပြက်လုံးမျိုးလာ မထုတ်စမ်းပါနဲ့ တပည့်ရာ။ သူတို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေဟာ တို့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေထက် ဘာမှ ထူးပြီး တော်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့လုံး ဖဲထိုင်ရိုက်နေကြပြီး သူတို့ စစ်ဌာနချုပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဘေးကင်းရန်ကင်း ဇိမ်ကျနေကြတာပါကွာ၊ မင့်တစ်သက်နဲ့တစ် ကိုယ် တကယ့်စစ်မြေပြင်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ယောက်များ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးရဲ့လား ပြောစမ်းပါဦး”

x x x

၁၉၄၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၈ ရက်နေ့ နံနက်တွင် စတာလင် ဂရက်ဒေသ၌ ရန်သူ၏ အဝိုင်းခံနေရသော အမှတ်(၆) ဂျာမန်တပ်မတော်၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗွန်ပေါလပ်(စ်)သည် ဆိုဗီယက် တပ်နီတော်၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရိုကော့ ဆော့(ဖ်)စကီးထံမှ အကြောင်းကြားစာ တစ်စောင် လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ယင်းအကြောင်းကြားစာတွင် ဖော်ပြပါရှိချက်အရ... ရန်သူ တို့သည် မိမိတို့ ဂျာမန်တပ်များ၏ တကယ့်အခြေအနေကို အလုံးစုံ သိရှိနေပြီးဖြစ်ကြောင်း

mgj.com

ထင်ရှားလှသည်။ မိမိတို့ ဂျာမန်တပ်များမှာ အဘက်ဘက်က ပြေးပေါက်မရှိအောင် ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့ ခံနေကြရပြီး အဆက်အသွယ်များ အားလုံးဖြတ်တောက်ခြင်း ခံနေကြရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ စားရေရိက္ခာများ ပြတ်၍ အငတ်ဘေးနှင့် ကြုံနေကြရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆိုးဝါးရက်စက်လှသည့် ရုရှား ဆောင်းရာသီကို ကာကွယ်ရန် အဝတ်အထည်များ မလုံမလောက် ဖြစ်နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း စသည့် အခြေအနေမှန်ကို ရုရှားတို့သိပြီး ဖြစ်နေကြသည်။

ရုရှား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရိုကော့ ဆော့(ဖ်)စကီး၏ အကြောင်းကြားစာတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် တောင်းဆိုချက်များသည် ဂျာမန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေါလပ်(စ်) မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍သာ ဂျာမန်တပ်များ လက်နက်ချ အညံ့ခံမည်ဆိုပါက စစ်သုံးပန်းများအဖြစ် သင့်တော်သော စားနပ်ရိက္ခာများ ပေးမည်။ ဒဏ်ရာရသူများနှင့် နာမကျန်းဖြစ်သော စစ်သားများအား လိုအပ်သော ဆေးဝါးကုသမှု များဖြင့် ပြုစုမည်။ ထို့ပြင် လက်နက်ချ ဂျာမန်အရာရှိ အကြပ်တပ်သားအားလုံးတို့ကို မူလရှိရင်းစွဲ ရာထူးအဆင့်အတန်း၊ အဆောင်အယောင် တံဆိပ်များနှင့်တကွ ကိုယ်ပိုင်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ဆက်လက်သုံးစွဲတပ်ဆင်ခွင့်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုမည် စသည်...စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေါလပ်(စ်)သည် ရုရှားတို့၏ ကမ်းလှမ်းချက် အားလုံးကို ဂျာမန်တပ်ပေါင်းစုံတို့၏ စစ်သေနာပတိကြီးဖြစ်သော ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာထံချက်ချင်း ကြီးမဲကြေးနန်းဖြင့် အကြောင်းကြား အစီရင်ခံလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ရုရှားတို့၏ ကမ်းလှမ်းချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိမိအား “လုံးဝ လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုပါရန်” အမိန့် တောင်းခံလိုက်သည်။ သို့သော် ဂျာမန် တစ်မျိုးသားလုံး၏ မျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြိုလျှောက်လာခဲ့သော ဟစ်တလာသည် သူ့လက်အောက်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေါလပ်(စ်)၏ အမိန့် တောင်းခံချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ “ပါးစပ်ဟရုံမျှဖြင့် အူဘယ်နှခွေရှိသည်” ကို သိပြီးဖြစ်နေသည်။ လုံးဝ လွတ်လပ်စွာ လုပ်ဆောင်ခွင့်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေါလပ်(စ်)အတွက် လုံးဝ ခြွင်းချက် မရှိ လက်နက်ချ အညံ့ခံခွင့်” ပေးလိုက်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။ သို့နှင့်ပင် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေါလပ်(စ်)ထံ အကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်သည်။ ယင်းပြန်ကြားချက်ကို အံတိုချုံးလိုက်ပါက “လုံးဝ လက်နက် မချနဲ့” ဟူသတည်း။

ရုရှားတို့၏ နောက်ဆုံး ရာဇသံသည် နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်နေ့ နံနက်တွင် အချိန်စာခဲ့သည်။ သို့နှင့်ပင် ၂၄ နာရီ ကြာခဲ့ပြီးနောက် အရေအတွက် ငါးထောင်

တိတိရှိသော ရုရှားအမြောက်ကြီးမှ အမြောက်ဆန်များသည် အပျက်အစီးများအကြားတွင် ယခုထက်တိုင် မသေမရှင် ကျန်ရှိနေကြသေးသည့် ဂျာမန်တပ်သားများအပေါ်သို့ မိုးသီး မိုးပေါက်ပမာ တအုန်းအုန်းဖြင့် မြည်ဟည်း ကျရောက်၍ ပေါက်ကွဲကြတော့သည်။

စတာလင်ဂရက် စစ်မျက်နှာမှ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကား စတင်ခဲ့ပေပြီ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုနေ့၊ ထိုရက်ဖြစ်သော ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက် နေ့သည် ဂျာမန်အမျိုးသား ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ ၁၀ နှစ်မြောက် အာဏာ ရခဲ့သည့် နှစ်ပတ်လည်နေ့ ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့၊ ထိုရက်မှာပင် ဟစ်တလာ၏ ညာလက်ရုံး ဖြစ်သော ဂျာမန်လွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဂိုးအားရင်း သည် ဘာလင်ရေဒီယိုမှနေ၍ အသံလွှင့် မိန့်ခွန်းတစ်ရပ် ပြောကြားခဲ့သည်။

“ဒီနေ့၊ ဒီရက်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး အမှတ်(၆) ဂျာမန် တပ်မတော်ကြီးဟာ သမိုင်း ရာဇဝင်မှာ စာတင်ရမယ့် တပ်မတော်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ နောင်နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင် ကြာညောင်းတဲ့ အချိန်အထိ ဂျာမန်အမျိုးသားတွေဟာ စတာလင်ဂရက် တိုက်ပွဲရဲ့ အံ့ချီး မကုန်နိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို တအံ့တဩနဲ့ ပြောလို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာ၊ ဒီတိုက်ပွဲမှာပဲ အဖ ဂျာမန် နိုင်ငံတော်ကြီးဟာ ရန်သူဟူသမျှကို အနိုင်ယူပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့ အောင်ပွဲကို ခံယူရရှိခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောင်းပြီး အမှတ် တရပြောရစ်ကြပါလိမ့်မယ်...”

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် စတာလင်ဂရက် တိုက်ပွဲကဲ့သို့ မျှော်လင့် ချက် လုံးဝမရှိသည့် တိုက်ပွဲများတွင် အဘယ့်ကြောင့် ဂျာမန်စစ်သားများ အသေခံကြရ သည်ကို နားမလည် သဘော မပေါက်ဘဲ ရှိနေငြားအံ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ၁၉၂၃ ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် မြူးနစ် အာဏာသိမ်းပွဲ၏ ၁၉ နှစ်မြောက် အထိမ်းအမှတ် နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနား ၁၉၄၂ ခုနှစ် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာကိုယ်တိုင် ရှင်း လင်းပြောကြားခဲ့သော အောက်ပါမိန့်ခွန်းကို ရှေးဦးစွာ လေ့လာမှတ်သားသင့်သည်။

“ကျုပ်မှာ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ပါလာတဲ့ အကျင့်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီအကျင့် ဟာ မူလကတော့ မကောင်းတဲ့အကျင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ အဲဒီအကျင့်ဟာ ကျုပ်အတွက် အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ပါရမီတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ အစွမ်းကုန် တိုက်သွားချင်တဲ့ အကျင့်ပဲ။ အဲဒီ(၁၉၁၈ ခုနှစ် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးတဲ့) အချိန်တုန်းက ရန်သူတွေက ကျုပ်တို့ ဂျာမန်တပ်တွေဟာ ည ၁၂ နာရီမထိုးခင် ၁၅ မိနစ်အလိုမှာ လက်နက်ချလိုက်ကြပြီလို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ယူဆခဲ့

mgj.com

ကြပေမယ့် ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ကျုပ်မူနဲ့ ကျုပ်...၁၂ နာရီထိုးပြီး ၅ မိနစ် မကျော်မချင်း တိုက်ပွဲကို မရပ်ဘဲ ဆက်တိုက်ခဲ့တယ်”

မှန်သည်။ ဟစ်တလာသည် အထက်ပါ အကျင့်အတိုင်း ယခု ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်း၌လည်း စစ်မျက်နှာ အားလုံးတို့မှ တိုက်ပွဲအားလုံးတို့တွင်၊ ၁၂ နာရီထိုးပြီး ၅ မိနစ်ကျော်လွန်သည့် အချိန်အထိ ရသမျှ လက်နက်ဖြင့် ဆက်တိုက်ချင်နေသေးသည်။

အမှန်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် စစ်ပွဲ၏ အနိုင်အရှုံးကို တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတည်းဖြင့် အဆုံးအဖြတ် ပေး၍ ရနိုင်သည်မဟုတ်။ ထိုမျှမက ဟစ်တလာ၏ ယုံကြည်ချက်အရ ဆိုပါမူ ရာဇဝင် သမိုင်းကြောင်း၏ ပြောင်းလဲမှုတွင် တစ်ဦးချင်း၊ တစ်ယောက်ချင်း၏ ပုဂ္ဂလိကအခန်းသည် အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်အထိ ဩဇာသက်ရောက်လှသည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ ဤအယူဝါဒနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဟစ်တလာသည် သူ့ကိုယ်သူ စံနမူနာထားကာ လက်ခံကျင့် သုံးလာခဲ့ရာမှ နောင်သောအခါ၌ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၊ လူမျိုးတစ်မျိုး၏ ကံကြမ္မာသည် ယင်း နိုင်ငံ၊ ယင်းလူမျိုး၏ ခေါင်းဆောင်များအပေါ်၌သာလျှင် တည်သည်ဟူ၍ ယုံကြည်စွဲလမ်း လာခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရန်သူနိုင်ငံများမှ ခေါင်းဆောင်များကို ရုပ်ဝတ္ထုအရ အပျောက် ရှင်းပစ်ခြင်း သည် အထွေထွေ သေနင်္ဂဗျူဟာအတွက် အလွန်အရေးပါသော လုပ်ဆောင်မှုတစ်ရပ် ဟူ၍ မှတ်ယူလာခဲ့သည်။ ဟစ်တလာအဖို့ရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ အကြမ်းဖက်မှုသည် ကိုယ် ကျင့်တရားနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဟု သဘောထားခဲ့သည်။

အာဏာရရေးအတွက် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်လာခဲ့သည့် အချိန်ကာလအတွင်း သူသည် “တိုက်ရိုက် ထိုးနှက်မှု”၏ အဖိုးတန်ပုံကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ ကျကျနန သင်ခန်းစာ ရခဲ့သည်။ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းသည် အကြိတ်အနယ် သဲသဲမဲမဲ အခြေအနေမျိုးတွင်သာ အဆုံးစွန် အသုံးပြုရမည့် လက်နက် မဟုတ်ဘဲ အပြီးသတ် အပြတ်ရှင်းရာ၌ ရံဖန်ရံခါ အထိရောက်ဆုံး၊ အလွယ်ကူဆုံးနှင့် ကျိုးကြောင်းအဆီလျော်ဆုံး နည်းတစ်နည်းဖြစ်သည်ဟု ဟစ်တလာက အခိုင်အမာ ယူဆလာခဲ့သည်။

“လူ့လောကနှင့် လူ့ဘဝ၏ အယူအဆ တိုက်ပွဲများ၌ အကြင်နာကင်းမဲ့၍ ပြတ်သား သော လုပ်ဆောင်ချက်များအပေါ်တွင် အခြေခံထားသည့် ရက်စက်သော အင်အားစုသည် သာလျှင် အဆုံးအဖြတ်ပေးသော အကျိုးတရားများကို ရရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်”ဟူ၍ “ကျွန်ုပ်၏ ကြိုးပမ်းမှု”စာအုပ်တွင် ဟစ်တလာ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။

သူ၏ ရန်သူများသည် နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးတွင် မရှိသေးဘဲ ဂျာမနီ နိုင်ငံအတွင်း

မှာပင် ရှိနေစဉ်ကာလက ဟစ်တလာသည် ထိုရန်သူများအား မည်သို့မည်ပုံ ရှင်းပစ်ရမည်ကို အတိအလင်း ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်၊ ထို ကာလ ၁၉၂၉ ခုနှစ် မတ်လ ၆ ရက်နေ့က မြူးနစ်မြို့တွင် သူ ပြောကြားခဲ့ရာ၌ “လူတစ်ယောက်ဟာ သူ ကိုင်စွဲထားတဲ့ လက်နက်နဲ့ ရန်သူရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲကို တအားထိုးစိုက်နိုင်တဲ့ အင်အား မရှိရင် ဒီလူ ဟာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို ဘယ်တော့မှ ခေါင်းဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ အတိအလင်း ပြောကြားခဲ့သည်။ တစ်ဖန် မတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ပြောကြားခဲ့သော သူ၏ မိန့်ခွန်း၌လည်း “လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့အတွက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မရှောင် မလွှဲသာဘဲ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းကလွဲလို့ တခြားနည်းမရှိဘူး” ဟူ၍ ပါရှိခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဟစ်တလာ၏ အရင်းနှီးဆုံးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များသည် ဤအယူအဆကို သဘောတရားအဖြစ်မှ လက်တွေ့အဖြစ် ကျင့်သုံးလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း စစ်ကြီးမဖြစ်မီ ကာလအတန်ကြာမှစ၍ နောက်ဆုံး စစ်ရှုံးပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲကျဆုံးသည့်နေ့ရက်အထိ နာဇီဂျာမနီ၏ ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့အသားကို တစ်စက်ကလေးမှ မထိခိုက် မနာကျင်စေရဘဲ ရန်သူများအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရေးအတွက် မနေမနား ကြိုးစားရင်း အလုပ်များနေခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် မြင့်မြတ်သော ဂျာမန်အမျိုးအနွယ်များ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော် ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် ရေတွင်းများထဲသို့ အဆိပ်ခတ်ခြင်းမှအစ လူအများကို အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းမှ အစ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းစသော မြေလှန်စနစ်၊ မျိုးဖြုတ်စစ်ဆင်ရေးများကို နည်းအမျိုးမျိုး၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွား၍ နှစ်လသာသာမျှရှိသေးသည့် ၁၉၃၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ၏ တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့တွင် ဂျာမန် ဂက်စတာပို အဖွဲ့၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ဟင်းမလားသည် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးဌာန၏ ဓာတုဗေဒ ဓာတ်ခွဲရုံများရှိသည့် တက်ဂဲလ်မြို့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည်။ ဟင်းမလားသည် ဓာတ်ခွဲရုံမှ ဓာတုဗေဒပညာရှင်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ သူလျှို့များနှင့် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များ ကိုင်ဆောင်အသုံးပြုကြသည့် လက်နက်ကိရိယာ၊ တန်ဆာပလာများကို စစ်

ဆေးကြည့်ရှုသည်။

အဆိုပါ လက်နက်ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရင်း ဟင်းမလားက သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံများအား မေးခွန်းတစ်ခု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ ယင်းမေးခွန်းမှာ - “ယခုကဲ့သို့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် စီမံပြု လုပ်ထားသော လက်နက်ကိရိယာ ပစ္စည်းများကို လူအများအား အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်ရန် တိုးချဲ့တီထွင်ဖန်တီး လုပ်ကိုင်၍ ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်” ဟူသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤမေးခွန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဟင်းမလား၏ ခေါင်းထဲတွင် လျှပ်စီးလက်သလို အကြိတ်တစ်ခု လက်ခနဲ ပေါ်လာခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ အတွင်း၌ ဂျာမန်သူလျှို့များအရေအတွက် အလုံအလောက်ရှိနေပြီး ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရှိ ပြင်သစ်စစ်သားများအတွက် ပေးပို့သည့် ဝိုင်အရက်များထဲတွင် အဆိပ်များ ခတ်ထားနိုင် မည်ဆိုပါက ဂျာမန်တပ်များသည် ကမ္ဘာကျော် မဂ္ဂီနော့ ခံတပ်ကြီးကို သေနတ်တစ်ချက်မှ မပစ်ဖောက်လိုက်ရဘဲ အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော...”

ဂက်စတာပို ဗိုလ်ချုပ် ဟင်းမလားက ယင်းသို့ ယုတ်ယုတ်မာမာ ကြံစည်ခဲ့ဖူးသလို သူ့လက်အောက်မှ ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ခံ ဗိုလ်ချုပ် ချဲလင်းဘတ် ဆိုသူကလည်း ကမ္ဘာကျော် ဗြိတိသျှဘုရင့်အနွယ်တော် ဝင်ဆာမြို့စားကြီးအား ပြန်ပေးဆွဲရန် ပက်ပက် စက်စက် စီမံစိုင်းပြင်းခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်က ဝင်ဆာမြို့စားကြီးသည် ဗြိတိသျှထီးနန်း အရိုက်အရာကို စွန့်လွှတ်၍ မစွက်ဆင်မဆင် အမည်ရှိ တစ်ခုလပ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ မြို့စားကြီးကို အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားများက အသည်းစွဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဤတွင် ခေါင်းဆောင် ကြီး ဟစ်တလာက ကြံကြီးစည်ရာ အကြိတ်တစ်ခုကို ကြံခဲ့သည်။ သူ့အကြံမှာ စစ်ပြေးရင်း ပေါ်တူဂီနိုင်ငံသို့ ရောက်နေသော ဝင်ဆာမြို့စား ဇနီးမောင်နှံကို အနုနည်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အကြမ်းနည်းဖြင့်ဖြစ်စေ ဂျာမနီသို့ မရအရ ခေါ်ဆောင်လာပြီး ဘာလင်အသံလွှင့်ဌာနမှ နေ၍ အင်္ဂလန်ရှိ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားများထံ အသံလွှင့် မိန့်ခွန်းပြောကြားရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သာ ဝင်ဆာမြို့စားကြီးက ဘာလင်မှ နေ၍ အသံလွှင့်လိုက်မည် ဆိုပါက အင်္ဂလိပ် တစ်မျိုးသားလုံး မြို့စားကြီး၏ အရှိန်အဝါဖြင့် ဂျာမန်တို့ဘက်သို့ မုချစိတ်ဓာတ် ယိမ်းယိုင် လာကြမည်ဟူ၍ ဟစ်တလာက တွက်ဆထားခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ဟစ်တလာ၏ အကြံအစည်အတိုင်း နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ရစ်ဘင် ထရော့၏ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ချုပ် ချဲလင်းဘတ်သည် ဝင်ဆာမြို့စားကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ

အား “ကယ်တင်ရန်” သို့မဟုတ် “ပြန်ပေးဆွဲရန်” ပေါ်တူဂီပြည် လစွာဘွန်းမြို့သို့ တိတ်တဆိတ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သို့သော် တကယ်လက်တွေ့တွင်မူ... ချဲလင်းဘတ်အတွက် အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လစွာဘွန်းမြို့တွင် ဝင်ဆာမြို့စားကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော အဆောက်အအုံကို ဗြိတိသျှစုံထောက်များသာမက ပေါ်တူဂီလက်နက်ကိုင်ရဲအဖွဲ့ဝင်များပါ မျက်ခြည်မပြတ် နေ့ရောညပါ စောင့်ကြပ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိမိတို့ထက် လူအင်အားရော လက်နက်အင်အားပါ အဆမတန် များပြားနေသည့် အစောင့်အကြပ်များကြောင့် ချဲလင်းဘတ်တို့လူစုမှာ ဝင်ဆာမြို့စားကြီး၏ နေအိမ်အနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ပြင် လူ့သဘော၊ လူ့သဘာဝအလျောက် ထောင်ပေါင်းများစွာသော နာဇီလူသတ်သမား ပါးကွက်အာဏာသားများကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲလာခဲ့သော ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ချုပ် ချဲလင်းဘတ်သည် တကယ့်အရေးတွင် သူ့အသား၊ သူ့အသွေးကို တစ်စက်ကလေးမှ အနာမခံရဲသည့် “သတ္တိ”ကြောင့် လစွာဘွန်းမြို့မှ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာလာခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ဝင်ဆာမြို့စားကြီးအား ပြန်ပေးဆွဲရန် အကြံမှာ မဟန်ဘဲ တပ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ် ချဲလင်းဘတ်သည် ယင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ “မည်မျှလောက်ကြီးမားသည့် အခက်အခဲများနှင့် မည်မျှလောက် များပြားသည့် အဟန့်အတားများကြောင့် မိမိတို့တစ်တွေ မည်သို့မည်ပုံ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြရကြောင်း” ရှည်လျားထွေပြားလှသည့် အစီရင်ခံစာကြီးတစ်စောင် ရေးသားကာ ရစ်ဘင်ထရော့မှတစ်ဆင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာထံ တင်ပြလိုက်သည်။

ချဲလင်းဘတ်၏ အစီရင်ခံစာပါ အကြောင်းပြချက်များကို ရစ်ဘင်ထရော့သာ မဟုတ်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာကပါ ကျေနပ်လက်ခံဟန်တူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လစွာဘွန်းမြို့မှ ဘာလင်သို့ ပြန်ရောက်လာသော ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ချုပ် ချဲလင်းဘတ်အား နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ရစ်ဘင်ထရော့က အောက်ပါအတိုင်း ဆီးကြိုပြောကြားခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခင်ဗျားရဲ့အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ပြီး ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခုလို မအောင်မြင် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် သူ စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က ကြည့်တော့လည်း ခင်ဗျားအနေနဲ့ အခုလိုဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီကိစ္စမှာ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာကို သူ ကျေနပ်ပါတယ်။

mgyc.com

လက်ခံပါတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ပြောပြဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

x x x

ဗြိတိသျှဘုရင့် အနွယ်တော်တစ်ဦးဖြစ်သော ဝင်ဆာမြို့စားကြီးအား ယင်းသို့တစ်ခါ က ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည်ခဲ့ဖူးသော ဟစ်တလာသည် ၁၉၄၀ ခုနှစ်ကုန်လောက်တွင် တစ်ဖန် ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦးအား လုပ်ကြံရန် လျှို့ဝှက်ညွှန်ကြားခဲ့ဖူးသေးသည်။

ယင်း ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏အမည်မှာ မဂ္ဂဇင်း ဝေဂန်ဖြစ်၍ ပြင်သစ်တပ်မတော်တွင် တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းရည် အပြည့်ဝဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများအနက် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၊ ထိုအခါက အာဖရိကမြောက်ပိုင်းတွင် ဂျာမန်နှင့် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်တပ်များ သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေကြ၍ ဂျာမန်တို့က အရေးသာနေသည့် အခိုက်အတန့်ဖြစ်သည်။

ယင်းအခိုက်အတန့်မှာပင် အာဖရိက မြောက်ပိုင်းတစ်ခွင်တွင် ဖရိဖရဲ ဖြစ်နေကြသော ပြင်သစ်တပ်များအား ပြန်လည်စုစည်း၍ ဂျာမန်တို့အား ပြန်လှန်ထိုးစစ်ဆင်ရန် ပြင်သစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝေဂန် ဦးစီး၍ အပြင်းအထန် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်နေပြီဟူသော သတင်းသည် ဂျာမန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဤတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ နှင့် ဂျာမန်စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ် တာဝန်ခံ ဖီးလ်မာရှယ် ဝီလျံကိုက်တဲလ်တို့သည် နှစ်ဦးသဘော တူ လက်ဝါးရိုက်ကာ အကြံအစည်တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်ကြသည်။

ယင်းအကြံအစည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝေဂန်အား ဖရိဖရဲ တကွဲတပြားဖြစ်နေသည့် ပြင်သစ်တပ်များကို မစုစည်းနိုင်မီ အပျောက်ရှင်းပစ်ရန်ဟူသော အကြံအစည်တည်း။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အပျောက်ရှင်းပစ်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသူမှာ ဗိုလ်ချုပ် အားဝင်းဆိုသူ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် အားဝင်းကား ခေသူမဟုတ်၊ ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တွင် သူလျှို့လုပ်ငန်း၊ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းနှင့်တကွ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေး၊ လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံရေးစသည့်...လုပ်ငန်းတို့တွင် သူ မတူအောင် ပါရဂူ ဘွဲ့ရ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အထက်ဆရာကြီးများ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ လျှို့ဝှက်ဖျက်ဆီး လုပ်ကြံရေး ပါရဂူ အားဝင်းသည် သတ်မှတ်ထားသည့် နေ့ရက်၊ သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်တွင်၊ သတ်မှတ် ထားသည့်နေရာ၌ ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်အား အလွယ်တကူပင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နိုင်စွမ်း

mg yoe . com

ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့အတွက် အခက်တကာ အခက်ဆုံးမှာ ဟစ်တလာ၏ “နောက်ဆက်ဆွဲ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်”အတိုင်း နာခံဆောင်ရွက်ရန်ပင် ဖြစ်၏။ ဟစ်တလာ၏ ယင်းအမိန့်ကား အခြားမဟုတ်၊ “ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ် ဝေဂန်အား လုပ်ကြံရာတွင် ဂျာမန်တို့၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စမျှ မပေါ်ပေါက်စေရ”ဟူသော အမိန့်ပင် ဖြစ်သည်။

အားဝင်းသည် အဘက်ဘက်က အကွက်ချ၍ ကြံစည်ကြိုးပမ်းပြီးသည့်နောက် အထက်ပါ ဟစ်တလာ၏တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်အရဆိုပါက လုံးဝအလုပ်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဖီး(လ်)မာရှယ် ကိုက်တဲ(လ်)ထံ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အကြောင်းကြား အစီရင်ခံလိုက်သည်။ ကိုက်တဲ(လ်)မှတစ်ဆင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာထံ ထပ်ဆင့်အစီရင်ခံလိုက်ရာ ကောက်ရိုးမီးလို “ဟုန်းခနဲ တောက်၍ ဝုန်းခနဲ ငြိမ်းသွားတတ်သည့်” ဟစ်တလာသည် “မဖြစ်လည်းနေပေါ့”ဟူသော သဘောဖြင့် ယင်းကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေလိုက်သည်။

သို့နှင့်ပင် ပြင်သစ် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏ အသက်မှာ ဂျာမန်လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံရေးသမားများ၏ လက်မှ တော့လွဲလွဲခဲ့ရပြန်သည်။

သို့သော် ဤပြဿနာနှင့် ဤဖြစ်ရပ်မှာ စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ နုရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးသို့ရောက်သောအခါ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နာဇီစစ်တရားခံများအား စစ်ကြီးအပြီး နုရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံး၌ စစ်ဆေးသည့်အခါ လျှို့ဝှက်ဖျက်ဆီးလုပ်ကြံရေး ပါရဂူ အားဝင်းက ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သည့် အဆိုပါ အရေးအခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍... “အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ကိုက်တဲ(လ်)ရဲ့ အကြံအစည်ကို လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ်လူတွေဟာ စစ်တိုက်ဖို့ လေ့ကျင့်လာခဲ့တဲ့ စစ်သားတွေပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ လူသတ်သမားတွေ မဟုတ်ဘူး။ လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံရေးသမားတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ကိုက်တဲ(လ်)ကို ပြောခဲ့ပါတယ်”ဟူ၍ ရင်ကော့ကာ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

သို့သော် အားဝင်း၏ နှုတ်မှ မည်သို့ပင် စကားကြီး စကားကျယ်များကို ထွက်ဆိုခဲ့စေကာမူ သူ၏ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် ရုံးခန်းအတွင်းမှ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည့် သက်သေခံ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားများအရ သူသည် ယင်းကိစ္စတွင် လျှို့ဝှက်ဖျက်ဆီးရေးနှင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရေးအတွက် ယုံကြည် စိတ်ချစွာ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံခဲ့ရသူဖြစ်ကြောင်း ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ခဲ့သည်။

ဂက်စတာပို ဗိုလ်ချုပ် ဟင်းမလားနှင့် သူ့လက်ထောက် ဗိုလ်ချုပ် ချဲလင်းဘတ်တို့ သည် စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည့် အချိန်အထိ ရန်သူဗိုလ်ချုပ်ကြီးများအား ပြန်ပေးဆွဲရန်နှင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် အမြဲ ဆင်ကြံ ကြံခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့တွင် နော်မန်ဒီ ကမ်းခြေသို့ မဟာမိတ်တပ်များ အလုံးအရင်းဖြင့် တက် ရောက်လာခဲ့ကြပြီး ဂျာမန်တပ်များအနေဖြင့် လုံးဝ တွန်းလှန်တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ နောက်သို့ ဆုတ်ပြီးရင်း ဆုတ်နေကြရသည့်တိုင်အောင် ယင်းသို့သော အချိန်အထိ ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးနှင့် လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံရေးသမားများသည် အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက် ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ဗြိတိသျှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်ဂိုမာရီတို့အား အပျောက်ရှင်းပစ်ရန် တိတ် တဆိတ် ကြံစည်ခဲ့ကြသေးသည်။

ယင်းသို့သော ထောက်လှမ်းရေးနှင့် လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံရေး အစီအစဉ်များအနက် လပေါင်းများစွာ စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပြီး သေသေသပ်သပ်ဖြင့် အကောင် အထည်ပေါ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည့် လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံရေး အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ယင်းလျှို့ဝှက် လုပ်ကြံရေး၏အမည်မှာ Operation Rosselsprung ခေါ် စစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ Rosselsprung ဟူသော စကားမှာ စစ်တုရင် ကစားရာတွင် မြင်းရုပ်များ ခုန်တက်သည့်အခါ၌ သုံးစွဲသည့် စကားလုံးဖြစ်ရာ ယင်းလျှို့ဝှက်စစ်ဆင် လုပ်ကြံရေး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ Operation Horse Jump “မြင်းကွက် စစ်ဆင်ရေး” ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ “မြင်းကွက် စစ်ဆင်ရေး” ၏ အဓိက ဦးတည်ချက်နှင့် ရည်မှန်းချက်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ယူဂိုဆလပ်တော်လှန်ရေးသမား ပြောက်ကျားများ၏ ဌာနချုပ်ကို ဝင်ရောက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန်နှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး မာရှယ်တီတိုးအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန်၊ သို့မဟုတ် အရှင်လက်ရဖမ်းရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းလျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေး၏ ပထမပိုင်းဖြစ်သော ကြိုတင်ပြင်ဆင်သည့် အချိန်ကာလ အတွင်း စနစ်တကျဖြင့် သေသေသပ်သပ်ရှိလှသည်ဖြစ်ရာ အစစ အရာရာ မုချအောင်မြင်ရ မည်ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်ရသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ဟင်းမလား၏ သူလျှို့အဖြစ် ဘော်လ်ကန်နိုင်ငံများတွင် လှည့်လည် ကျက်စားနေသော ဟမ်းဆိုသူသည် ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးအတွက် အလွန်အလွန် အသိရခက်နေသည့် အချက်တစ်ချက်ကို အောင်မြင်စွာ စုံစမ်းထောက် လှမ်း၍ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းအချက်ကား အခြားမဟုတ် “တီတိုး ဆိုတာ ဘယ်သူ

ngyoe.com

လဲ” ဟူသော အချက်ပင်တည်း။

“ယူဂိုဆလပ် တော်လှန်ရေးသမား ပြောက်ကျားများ၏ ခေါင်းဆောင်တီတိုးဆိုသူမှာ စက်ပြင်ဆရာ ဂျိုးဆစ် ဘရော့(စ်)ပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အခြားအမည်များမှာ အင်ဂျင်နီယာ အီဗန် ကော်စတန်ဆက် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အင်ဂျင်နီယာ စလပ်(ပ်)ကို ဘေးဘစ်ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ကြသည်။ သူသည် ယူဂိုဆလပ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်လည်း ဖြစ်သည်...”

၁၉၄၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၈ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ဂျာမန်သူလျှို့ ဟဲမ်းထံမှ ဟင်းမလားထံ သို့ ပေးပို့လိုက်သည့် အစီရင်ခံစာတွင် အထက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

တီတိုး ဆိုသူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျာမန် တို့သည် “တီတိုး၏ ခေါင်းဖြတ်ပေးနိုင်သူအား ဆုငွေ တစ်သိန်း ပေးမည်” ဟူသော ကြေညာချက်များကို ပလူယုံအောင် ဖြန့်ဝေကြချခဲ့ကြသည်။ သို့သော် စာရွက်ဖိုးနှင့် မင်ဖိုးသာ ကုန်ကျခဲ့ကြသည်။ တီတိုး၏ ဦးခေါင်းကိုကား မရခဲ့။

နောက်ဆုံး၌ ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်တစ်ခုကို ချမှတ်ခဲ့ သည်။ ယင်းအစီအစဉ်မှာ ယူဂိုဆလပ် ပြောက်ကျားဌာနချုပ်စခန်းကို အလစ်တွင် ဝင်စီး၍ တီတိုးအား ဖမ်းဆီးရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤတာဝန်ကို အသေခံ လေထီးတပ်သားများက ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ယူဂိုဆလပ် ပြောက်ကျားစခန်းကို ဝင်စီးရန်နှင့် တီတိုးအား ဖမ်းဆီးရန်ဖြစ်သော “မြင်းကွက် စစ်ဆင်ရေး” ကို ၁၉၄၄ ခု မေလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် အကောင်အထည်ဖော်ရန် အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့၊ ထိုရက်သည် ပြောက် ကျားခေါင်းဆောင် တီတိုး၏ မွေးနေ့ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဂက်စတာပို ဗိုလ်ချုပ်ဟင်းမလား၏ တွက်ကိန်းမှာ ယူဂိုဆလပ် ပြောက်ကျားများသည် သူတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ မွေးနေ့၊ မွေးရက်ဖြစ်သော ထိုနေ့၊ ထိုရက်တွင် စားပွဲ၊ သောက်ပွဲ များဖြင့် အပျော်ကြူးကာ လူမှန်း မသိအောင် မူးနေကြလိမ့်မည်။ ဤအချိန်၊ ဤအခါမျိုး တွင် အလစ်ဝင်စီးခဲ့ပါက ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးများ ဖမ်းသလို ပြောက်ကျားများအား ဇီကုတ် ဖမ်းနိုင်ကြမည်။ ဤသို့လျှင် တွက်ဆ၍ တီတိုး၏ မွေးနေ့ကို တမင်ရွေးချယ်ခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ၎င်းတို့ အခိုင်အမာ ရရှိထားသည့် သတင်းအရ တီတိုးနှင့် သူပြောက်ကျား ရဲဘော်များ ဌာနချုပ် ပြုလုပ်ထားသည့် ဒရာဇာအမည်ရှိ ဒေသကလေးကို မြေပုံတွင်ဖြန့်၍

mgsc.com

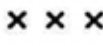
ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ချုပ် ချဲလင်းဘတ်မှာ ခေါင်းနပန်း များ ကြီးသွားမိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပထဝီမြေအနေအထားနှင့် တောတောင် အခြေအနေအရ ထိုနေရာဒေသကို အလစ်တွင် ဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါက မိမိတို့တပ်သားများမှာ မုချကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်ရှာတူးသလို ဖြစ်နေမည်ကို တွေ့ရသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“မြင်းကွက် စစ်ဆင်ရေး”တွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြမည့် အမှတ်(၅၀၁) ရုပ်နက်တပ်ဖွဲ့မှ တပ်သားများမှာ အားလုံးလိုလို ရာဇဝတ်ကောင် ထောင်ထွက်များနှင့် ချွေးတပ်စခန်းမှ အကျဉ်းသားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ စုစုပေါင်း တပ်သားရှစ်ရာ ပါဝင်၍ စနစ်တကျ သင်တန်းပေးထားပြီးသူများပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြေပုံတွင် ဖော်ပြပါရှိသော သဘာဝတောင် ရေမြေနှင့် ပထဝီ အနေအထားအရ ဤတပ်သားများမှာ ယူဂိုဆလပ် ပြောက်ကျားဌာနချုပ်တည်ရှိရာ ဒရာဗာမြို့ကလေးအနီးသို့ လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်မိ သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျားများသာမက ဓားများ၊ လှံများနှင့် တံဇဉ်များ၊ ပေါက်ဆိန်များကို ကိုင်စွဲထားကြသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော လယ်သမားများအကြားတွင် ပြေးပေါက်မှားကာ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲကြမည် မှာ မုချဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် နောက်ဆုံး၌ “မြင်းကွက် စစ်ဆင်ရေး”မှာ စစ်တုရင်ကစားသည့် ခုံပေါ်တွင် သာ နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ပြီး လက်တွေ့အားဖြင့် ဘာကွက်မှ အကောင်အထည် မပေါ်တော့ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ “မြင်းကွက် စစ်ဆင်ရေး”ကြီး ပျက်စီးခဲ့ရသည့်အတွက် ယူဂိုဆလပ် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် တီတိုးအား ဖြစ်နိုင်ပါက အရှင်ဖမ်းပြီး ဘာလင်မြို့တော်သို့ လိုအပ်သလို စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ခေါ်ဆောင်လာရေးအတွက် ဇာဂရက်မြို့ လေဆိပ်တွင် အသင့်စက်နှိုး၍ စောင့်နေသည့် ဂျာမန်လေတပ်မှ လေယာဉ်တစ်စင်းမှာလည်း အချည်းနှီး ဖြစ်ကာ အချိန်ကုန် ဓာတ်ဆီကုန်၍ အလဟဿ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့ဖြင့် ရန်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများနှင့် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များအား လျှို့ဝှက်လုပ် ကြံရန် အစီအစဉ်များမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ စစ်ပွဲ တွင် အရှုံးကြီးရှုံးနေသော ဂျာမန်များအတွက် နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ခေတ်သစ် ကမ္ဘာ့သမိုင်းကြောင်းကို အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားစေရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ ဟစ်ဟလာနှင့်တကွ သူ၏ လျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ခံ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် အဆုံးစွန်သော ကြံစည်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဧရာမအကြံကြီးတစ်ခုကို ကြံစည်

ခဲ့ကြသည်။ ယင်းအကြံကား အခြားမဟုတ်၊ ဂရိတ်ဗြိတိန် နိုင်ငံကြီး၏ နန်းရင်းဝန်ဖြစ်သော ဝင်စတန် ချာချီအား လည်းကောင်း၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီး၏ သမ္မတကြီးဖြစ်သော ဖရင့်ကလင်ဒီ ရုစဗဲအား လည်းကောင်း၊ ဆိုဗီယက် ဆိုရှယ်လစ်ပြည်ထောင်စု သမ္မတနိုင်ငံကြီး၏ ဝန်ကြီးများအဖွဲ့ သဘာပတိဖြစ်သော ဂျိုးဇက် စတာလင်အား လည်းကောင်း ဤမည်သော ခေါင်းဆောင်ကြီးသုံးဦးအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန်ဟူသော အကြံအစည်ကြီးပင်တည်း။

ရန်သူနိုင်ငံများမှ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ကြီးများအား ဂျာမန်တို့က လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အစောဆုံး တွေ့ရှိရသော မှတ်စုမှတ်ရာ စာရွက်စာတမ်းများကို နုရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးတွင် သက်သေခံ အထောက်အထားအဖြစ် တင်ပြခဲ့၍ ယင်းသက်သေခံပစ္စည်းများအား “ယူအက်စ်(၁၅)”ဟူသော အမှတ်အသားဖြင့် ဖော်ပြမှတ်သားထားခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီ ၁၉၃၉ ခု ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့က ဂက်စတာပိုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟင်းမလား သည် ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုရီးမားနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ယင်းဆွေးနွေးပွဲတွင် ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ၎င်းတို့အနေဖြင့် ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် စီစဉ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဟင်းမလားအား ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစဉ်က ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဟင်းမလားအား ယင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့မည်ပုံ ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့သည်ကို ဟင်းမလား၏ အစီရင်ခံစာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိခဲ့သည်။

“၎င်း (ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး)က “ယခုအခါ မိမိတို့သည် ရုရှားအမျိုးသား ဆယ်ယောက်ကို ဗုံးများနှင့်တကွ ကော့ကေးရှပ် နယ်စပ်မှတစ်ဆင့် ဖြတ်ကျော်၍ ရုရှားနိုင်ငံတွင်းသို့ အောင်မြင်စွာ စေလွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါ ရုရှားဆယ်ယောက်အား စတာလင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် တာဝန်များ ပေးအပ်လိုက်ကြောင်း၊ ယခင်က စေလွှတ်ခဲ့သော ရုရှားအမျိုးသား အများအပြားမှာမူ နယ်စပ်တွင် ဆိုဗီယက်တို့က ဖမ်းမိပြီး ပစ်သတ်ခြင်းခံခဲ့ကြရကြောင်း” စသည်ဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောကြားပါသည်။”

၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ် အိုရီးမားက ယင်းသို့ ထုတ်ဖော်ပြောကြားသွားခဲ့ပြီး

နောက် စစ်ကြီးဖြစ်ပွားခဲ့၍ ၁၉၄၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းရောက်သောအခါ ဂက်စတာပို ဗိုလ်ချုပ် ဟင်းမလားသည် စတာလင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ဒါဇင်ပေါင်း များစွာသော ရုရှား များအား ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင်မှတစ်ဆင့် ဖြတ်ကျော်၍ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ်စေလွှတ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ ရုရှားများမှာ ရိုးရိုးသာမန်အရပ်သားများ မဟုတ်ဘဲ ဂျာမန်တို့ ဖမ်းဆီးရမိထားသည့် ဆိုဗီယက် ဗိုလ်ချုပ်ဗလာဆော့(ပ်)တပ်မှ ရုရှားစစ်သား သုံးပန်းများပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဟင်းမလား၏ အစီအစဉ်အရ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်သွားကြသည့် အဆိုပါတပ်များအကြောင်း နောက်ထပ် ဘာသတင်းမျှ မကြားရ၊ မသိရဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ အဆိုပါ ရုရှား သုံးပန်းများသည် ၎င်းတို့အား ဂျာမန်တို့က ငွေပုံပေး၍ စတာလင်ကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ရန် ပေးအပ်လိုက်သော တာဝန်ကို မဆောင်ရွက်ကြရုံမျှမက ဤအကြောင်း ကိုပင် ဆိုဗီယက်အာဏာပိုင်များအား ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ရုရှားများ၏ တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်းကို ဂက်စတာပို ဗိုလ်ချုပ်ဟင်းမလား သာလျှင် မဟုတ်၊ သူ့လက်အောက်မှ ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ချုပ်ချဲ့လင်းဘတ် ကိုယ်တိုင်လည်း ရုရှားများ၏ ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်ခြင်းကို အောင့်သက်သက်ဖြင့် ခံလိုက်ရဖူးသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ချဲ့လင်းဘတ်သည် စစ်မြေပြင်တွင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ဆိုဗီယက် တပ်နီတော်မှ အရာရှိ စစ်ဗိုလ်နှစ်ဦးအား ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် တာဝန် များ ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ တာဝန်ပေးအပ်သည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်၊ ၎င်းတို့ သည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးလှပါသည်။ ၎င်းတို့အား ဆိုဗီယက် အာဏာပိုင်များက ဆိုက်ဘေးရီးယားသို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရဖူးပါ သည်ဟူ၍ ခပ်တည်တည် ပြောကြားခဲ့ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် အဆိုပါ ရုရှားစစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်အား ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့က လျှို့ဝှက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရေးဆိုင်ရာ အတတ်ပညာများကို စနစ်တကျ လေ့ကျင့်သင် ကြားပေးခဲ့ကြသည်။ ယင်းသင်တန်းတွင် လျှို့ဝှက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုများ၌ နောက်ဆုံး ပေါ် ခေတ်မီလက်နက် တစ်မျိုးဖြစ်သော ပလတ်စတစ် ဗုံးများကို မည်သို့မည်ပုံ ကိုင်ဆောင် အသုံးပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်ကို ဆိုဗီယက် တပ်နီတော်မှ ရုရှား စစ်ဗိုလ်နှစ်ဦးက မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့သည်များကို ဂျာမန်

ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ချုပ် ချဲလင်းဘတ်က အောက်ပါအတိုင်း မှတ်သားဖော်ပြခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်နက် ပါရဂူများသည် စတာလင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရာ၌ အသုံးပြုရန်အတွက် ဆန်းကြယ်သည့် လက်နက်တစ်မျိုးကို သီးသန့်အထူးတလည် တီထွင်ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းလက်နက်မှာ လက်သီးဆုပ်အရွယ်ရှိ ပေါက်ကွဲစေ တတ်သော ပလတ်စတစ်ပုံး အသေးစားကလေးဖြစ်၍ ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ရွံ့တုံး ကလေးတစ်တုံးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူအောင် ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ယင်းပလတ်စတစ် ပုံးကလေးကို စတာလင်စီးသည့် မော်တော်ကားထဲတွင် ထည့်ပေးလိုက်ရမည် ဖြစ်ပါ သည်။ လိုအပ်သည့်အချိန်တွင် အဆိုပါ ပုံးကို ဖောက်ခွဲရန်အတွက် ထိန်းချုပ်သည့် ရေဒီယို လျှပ်စစ်ကိရိယာကလေးမှာ စီးကရက်ဘူး အရွယ်ခန့်သာရှိ၍ ဆယ်ကီလိုမီတာ (ခြောက်မိုင်)အကွာမှနေ၍ အလို အလျောက် ဖောက်ခွဲနိုင်အောင် စီမံထားပါသည်။ ယင်းပလတ်စတစ်ပုံးကို မော်တော်ကား တစ်စီးထဲတွင်ထည့်၍ စမ်းသပ်ဖောက်ခွဲကြည့် ရာ ပေါက်ကွဲမှုအင်အားမှာ ပြင်းထန်ကြီး မားလှ၍ မော်တော်ကား တစ်စီးလုံး အပိုင်းပိုင်း အစစဖြစ်ကာ ရစရာ မရှိအောင် ပျက်စီးသွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်”*

ချဲလင်းဘတ်သည် ရုရှားစစ်ဗိုလ် နှစ်ယောက်အား အဆိုပါ ပလတ်စတစ် ပုံးကလေး များနှင့်အတူ ဂျာမန်လေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်တွင် တင်ဆောင်ကာ စတာလင်၏ စစ်ဌာနချုပ် ရှိမည်ဟု ယူဆရသော နေရာတစ်ခုကို သို့ လေထီးဖြင့် ချပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်း အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်မှာ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခြင်း မခံရဘဲ ကျန်းမာ ပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ဇာတ်လမ်း ဆုံး၍ နိဂုံး ချုပ်လိုက်သောအခါ အဆိုပါ ရုရှားစစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်မှာ ရိုးရိုးသာမန်စစ်ဗိုလ် များ မဟုတ်ကြဘဲ အင်ကေဗွီဒီ (NKVD) ခေါ် ဆိုဗီယက် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးမှ တမင်စေလွှတ်လိုက်သည့် သူလျှို့များ ဖြစ်နေလေရာ ချဲလင်းဘတ်နှင့်တကွ ဂျာမန်ထောက် လှမ်းရေး အဖွဲ့ကြီးမှာ သည်တစ်ပွဲတွင် ရုရှားတို့၏ “နှုပ်ပစ်ခြင်း”ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံလိုက်ကြရသည် ဖြစ်သတည်း။

x x x

* ချဲလင်းဘတ်ရေး “နာဇီပါတီ တန်ပြန် ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်”

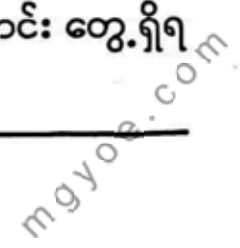
နာဇီ ခေါင်းဆောင်များသည် စစ်ကြီးပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက် မေ့ဖွယ်ရာများကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရေးသားကြရာ၌ ၎င်းတို့၏ လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံမှုများ အကြောင်းကို မကြာခဏထည့်သွင်းဖော်ပြလေ့ ရှိကြသည်။ သို့ရေးသားကြရာ၌ ထူးထူး ခြားလာ၍ တူညီနေသော အချက်တစ်ချက်ကို တွေ့ကြရသည်။ ယင်းအချက်ကား အခြား မဟုတ်၊ လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံမှုများကို ကြံစည်ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသူမှာ “စာရေးသူ” များ မဟုတ်ကြရုံ မျှမက အခြား နာဇီခေါင်းဆောင်များ၏ ယင်းသို့သော လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံမှု၊ အကြံအစည်များ ကို “စာရေးသူ” များက အစွမ်းကုန် ပိတ်ပင်ဟန့်တားခဲ့ကြရသည် ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ် သည်။

ဥပမာ အထက်တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့် ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးပမ်းကြံစည်မှု၌ ချဲလင်းဘတ်သည် ဦးစီးသူ၊ ကြိုးကိုင်သူဖြစ် သော်လည်း ၁၉၅၇ ခုနှစ်က ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့သော ချဲလင်းဘတ် ရေးသားသည့် “နာဇီပါတီ တန်ပြန် ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်” ဟူသော စာအုပ်တွင်မူ “စာရေးသူ” ချဲလင်းဘတ်က စတာလင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ကြိုးပမ်းခဲ့သူမှာ မိမိ (ချဲလင်းဘတ်)မဟုတ် ဘဲ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ရစ်ဘင်ထရော့သာ ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် ပြန်လည်စွပ်စွဲရေးသား သည်ကို တွေ့ကြရသည်။

သို့သော် ယင်းဇာတ်လမ်းကိုပင် ရစ်ဘင်ထရော့၏ လူယုံတော်တစ်ဦးဖြစ်သူ မာတင် လူးသားက တစ်မျိုးတဖုံ ရေးသားတင်ဆက်သည်ကို တွေ့ကြရပြန်သည်။ အောက်ပါစာပိုဒ် မှာ မာတင်လူးသား၏ ရေးသားချက်မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်ကုန်လောက်တွင် ဂျာမန် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့သည် ရုစဗဲ ကို လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ရာ ယင်းအကြံအစည်ကို ရစ်ဘင်ထရော့နှင့် ကျွန်ုပ် တို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ယင်းလျှို့ဝှက်အကြံအစည်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ချဲလင်းဘတ်၏ ကြံရွယ်ချက်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် နေထိုင် လျက်ရှိကြသော ဂျာမန်များနှင့် ဂျာမနီမှ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် လျှို့ဝှက်စေလွှတ်မည့် ဂျာမန်သူလျှို့တို့ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ယင်းအကြံ အစည်များပါရှိသည့် စာရွက်စာတမ်းများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်သော အခါ ယင်းကိစ္စမှာ လုံးဝ အရူးထ၍ ကြံစည်စိတ်ကူးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ ပါသည်။*

* အက်ဒွပ်ကာလစ်ရေး “ဟင်းမလားနှင့် သူ၏ အင်ပိုင်ယာ”။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် နာဇီခေါင်းဆောင်များသည် ၎င်းတို့၏ လျှို့ဝှက် လုပ်ကြံမှုအစီအစဉ်များကို စစ်ကြီးပြီးမှသာလျှင် “လုံးဝ အရူးထ၍ ကြံစည်မှု”အဖြစ် တွေ့မြင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်ယူသန် ဝါဒသမားများနှင့် စိတ်ကူးယဉ် ဝါဒသမားများ၏ အန္တရာယ်မှ လုံးဝ ကင်းရှင်းသည်အထိ ကာကွယ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အကယ်၍သာ တစ်ယူသန် ဝါဒသမား တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား ဖုံးဖြင့် ဖောက်ခွဲလုပ်ကြံမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုင်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ထနေသည်ဖြစ်စေ လွတ်စရာအကြောင်း မရှိပေ”

ဟစ်တလာသည် တစ်ခါက အထက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ “လုံးဝ ကင်းရှင်း လွတ်မြောက်သည်အထိ ကာကွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်”ဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်အရ တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ အသက်ကို အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်က အပြန်အလှန် ကိုးကားလေးစား ခြင်း မရှိပါက မည်သည့်ခေါင်းဆောင်မှ လုံခြုံမှု မရှိနိုင်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ဤအတိုင်းဆိုပါက ဟစ်တလာသည် ရန်သူခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ အသက်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် အကြံအစည်များကို လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်ပြီဟူ၍ ထင်စရာ ရှိသည်။ သို့သော် ဤထင်မြင်ချက်သည် လုံးဝမှားယွင်းကြောင်း အမေရိကန် သမ္မတရုစဗဲနှင့် ဗြိတိသျှ ဝန်ကြီးချုပ် ချာချီတို့၏ ကာဆာဘလန်ကာ အစည်းအဝေး* ကျင်းပချိန်တွင် သိသာထင်ရှားလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၊ ထိုကာလမှာ ၁၉၄၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလပင် ဖြစ်သည်။

အနောက်နိုင်ငံများမှ “ကြီးနှစ်ကြီး”ဖြစ်ကြသော အမေရိကန် သမ္မတ ရုစဗဲနှင့် ဗြိတိသျှ ဝန်ကြီးချုပ် ချာချီတို့ နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြမည့် သတင်းသည် စပိန်နိုင်ငံရှိ ဂျာမန်သူလျှို့ တစ်ဦးထံမှ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သို့သော် စပိန် ဘာသာဖြင့် ပေးပို့လိုက်သော အထက်ပါ သတင်းကို အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဘာသာ ပြန်မိသဖြင့် ဂျာမန်တို့အဖို့ အဖိုးတန်သော နေ့ရက်များ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့် အလဟဿ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသည်။

* Casablanca Conference.

mgyoe.com

အဆိုပါသတင်းကို စပိန်ဘာသာမှ ဂျာမန်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာ၌ “ချာချီနှင့် ရစဗဲ တို့သည် ဝါရှင်တန်မြို့အိမ်ဖြူတော်တွင် တွေ့ဆုံကြလိမ့်မည်”ဟူ၍ အရမ်းဘာသာ ပြန်ခဲ့ မိကြသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ (casa blanca) ကာဆာဘလန်ကာ ဟူသော စာလုံးသည် “အိမ်ဖြူတော်”ကို ရည်ရွယ်သည့် စကားဝှက် ဖြစ်ရမည် ဟူ၍ အတွေးခေါင်ကာ တလွဲ တချော် အဓိပ္ပာယ်ကောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အာဖရိကမြောက်ပိုင်း မော်ရိုကို နိုင်ငံကလေးမှ မထင်ရှားလှသည့် အညကြမြို့ကလေး ဖြစ်သော ကာဆာဘလန်ကာမြို့၌ ကမ္ဘာခေါင်းဆောင်ကြီး နှစ်ဦးဖြစ်သော အမေရိကန် သမ္မတနှင့် ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ်တို့ တွေ့ဆုံကြလိမ့်မည်ဟူ၍ လုံးဝ ယုံနိုင်စရာ မရှိသောကြောင့် ကာဆာဘလန်ကာသည် အိမ်ဖြူတော် ဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့် ကြာမှ အခြား အခြားသော သူလျှိုများ၏ သတင်း ပေးပို့ချက်အရ ရစဗဲနှင့် ချာချီတို့ တွေ့ဆုံကြသည့် ကာဆာဘလန်ကာမှာ “ဝါရှင်တန်မြို့မှ အိမ်ဖြူတော်” မဟုတ်ဘဲ အာဖရိကမြောက်ပိုင်းမှ မထင်ရှားသည့် မြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ် ကြောင်း အတိအကျသိကြရသည်။ သို့သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျာမန်တန်ပြန်ထောက် လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ အကြီးဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သော ကင်နားရစ္စသည် အီတလီနိုင်ငံရှိ ဂျာမန်ကင်းထောက် လေတပ်မှ လေယာဉ်များအား အာဖရိကမြောက်ပိုင်း မော်ရိုကိုနိုင်ငံ ပေါ်သို့ ကင်းထောက်ပျံသန်းကာ ကြီးနှစ်ကြီး တွေ့ဆုံစည်းဝေးသည့်နေရာကို အတိအကျ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် ချက်ချင်း အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

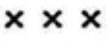
ကင်းထောက်လေယာဉ်များသည် တာဝန်ကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့သည် ရစဗဲ နှင့် ချာချီတို့ တွေ့ဆုံစည်းဝေးကြမည့် နေရာဒေသကို အတိအကျလောက်နီးနီး ရှာဖွေ ထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ထိုနေရာ၊ ထိုဒေသကို လေကြောင်းမှ ထိရောက် အောင် မြင်စွာ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရန်မှာ အလွန်အလွန် ခဲယဉ်းလှသည်ကို တွေ့ခဲ့ကြရသောကြောင့် ပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကင်နားရစ္စသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်မှူး ဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ် ကိုက်တဲ(လ်)ထံ အစီရင်ခံလိုက်ရာ ကိုက်တဲ(လ်)မှ တစ်ဆင့် ခေါင်း ဆောင်ကြီး ဟစ်တလာထံ ထပ်ဆင့် အစီရင်ခံလိုက်သည်။ ဟစ်တလာသည် ရစဗဲနှင့် ချာချီတို့ တွေ့ဆုံစည်းဝေးကြမည့်နေရာကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်ကူကြောင်း သိရသော် လည်း ထုံးစံအတိုင်းတစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ပျက်သည့် အမှုအရာများမပြဘဲ နောက်ထပ် အကြံ

တစ်မျိုး ကြံပြန်သည်။ ဂျာမန်လေယာဉ်များဖြင့် သွားရောက် ဗုံးကြဲရန် မဖြစ်နိုင်ပါက ထိုနေရာ၊ ထိုဒေသတွင် မူလကပင် ရှိနေကြသော ဗြိတိသျှဆန့်ကျင်ရေးသမား အာရပ် အမျိုးသား မျိုးချစ်များကိုယ်တိုင် ရုစဉ်နှင့် ချာချီတို့အား လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံရန် တာဝန်ပေးရ လျှင် ပို၍အဆင်ပြေလွယ်ကူမည် မဟုတ်ပါလော။

ဟစ်တလာ၏ အထက်ပါ အကြံအစည်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးဌာန မှ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည့် ဗိုလ်ချုပ် အားဝင်း (ယခင် ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ် ဝေဂန်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သူ)က အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ထုတ်ဖော်ရေးသား ခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ် မှတ်မိသလောက်ဆိုပါက ကာဆာဘလန်ကာမြို့သို့ မစွတာ ချာချီ ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြီးနောက် ချာချီအား အာရပ်မျိုးချစ်များကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်စေရန် ကျွန်ုပ် အား ကိုက်တဲ(လ်)က ညွှန်ကြားပါသည်။ ယင်းညွှန်ကြားချက်မှာလည်း ခေါင်းဆောင် ကြီး ဟစ်တလာထံမှလာသည့် ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ဟစ်တလာသည် ဤကိစ္စအတွက် စပိန်နှင့် မော်ရိုကိုနိုင်ငံများရှိ ကျွန်ုပ်တို့၏ သူလျှိုများကို တာဝန်ပေးလိုဟန် တူပါသည်။”*

ရုစဉ်နှင့် ချာချီတို့သည် ကာဆာဘလန်ကာ အစည်းအဝေး ကျင်းပနေစဉ်အတွင်း မော်စကိုရှိ “အန်ကယ်ဂျိုး” (ဝါ) ဦးလေးကြီးဂျိုး”** နှင့် အပြန်အလှန် အဆက်အသွယ်များ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ “အန်ကယ်ဂျိုး” ဆိုသူမှာအခြား မဟုတ်၊ ဆိုဗီယက်ခေါင်း ဆောင်ကြီး ဂျိုးဇက် စတာလင်ပင်တည်း။

“လွန်ခဲ့သောညက ကျွန်တော်တို့သည် ဘာလင်မြို့ပေါ်သို့ ရိုးရိုးဗုံးတန်ချိန် ၁၄၂ တန်နှင့် မီးလောင်ဗုံး တန်ချိန် ၂၁၈ တန်တိတိ ကြံချခဲ့ကြပါသည်”

---

* အိယန်ကို(လ်)ပင် ရေး “ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်” ။ စာမျက်နှာ ၁၉၆-၁၉၇။

** ရုစဉ်နှင့် ချာချီတို့သည် အချင်းချင်း စာဖြင့် ရေးသားဆက်သွယ်ကြရာ၌ ဂျိုးဇက် စတာလင်အား “အန်ကယ်ဂျိုး” Uncle Joe သို့မဟုတ် U.J. ဟူ၍ အတိုကောက် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလေ့ ရှိကြသည်။

mgvye.com

အထက်ပါ စာပိုဒ်မှာ ကာဆာဘလန်ကာ အစည်းအဝေး ကျင်းပနေစဉ်အတွင်း ဗြိတိ သျှ ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီက “အန်ကယ်ဂျိုး”ထံ ၁၉၄၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့က အကြောင်းကြားလိုက်သည့် သတင်းလက်ဆောင်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ လက်ဆောင်ပါးလိုက်သည့် သတင်းစကားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ချာချီထံ ပြန်ကြားလိုက်သော စတာလင်၏ စာတွင် အဆိုပါ သတင်း လက်ဆောင်အတွက် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ပါကြောင်းနှင့် “ဗြိတိသျှ လေတပ်မတော် သည် ဘာလင်မြို့ကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရာ၌ ဆတက်ထမ်းပိုး တိုး၍အောင်မြင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါသည်”ဟု ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

ရုစဗဲနှင့် ချာချီတို့သည် ကာဆာဘလန်ကာမြို့မှ ပြန်လည်မထွက်ခွာကြမီ အရေးကြီး သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းအလုပ်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ကာဆာဘလန် ကာ အစည်းအဝေးမှ ၎င်းတို့ “ကြီးနှစ်ကြီး” သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည့် အချက်များကို ကျန် “ကြီးတစ်ကြီး”ဖြစ်သော စတာလင်ထံ တရားဝင်အကြောင်းကြားသည့် အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤနေရာတွင် ကာဆာဘလန်ကာ အစည်းအဝေးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် ဆိုဗီယက် ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်အတွက် အားရကျေနပ်လောက်စရာ ရှိမည်မဟုတ်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်၊ ထိုအခါက စတာလင် မျှော်လင့် တောင့်တနေသော ဥရောပတိုက်တွင် ဒုတိယစစ်မျက်နှာ ဖွင့်လှစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရုစဗဲနှင့် ချာချီတို့၏ ကာဆာဘလန်ကာ အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်များတွင် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပါဝင်ခြင်း မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤအချက်ကို ကြိုတင်သိရှိထားကြသော ရုစဗဲ နှင့် ချာချီတို့သည် ကာဆာဘလန်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို စတာလင်ထံ တာဝန်ဝတ္တရား အလျောက် အကြောင်းကြားရသော်လည်း နှစ်ယောက်သား “လိပ်ပြာမလုံ”ဘဲ ဖြစ်နေကြ သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် များမကြာမီအတွင်း မြေထဲပင်လယ်ဒေသတွင် ကုန်းတပ်ရော၊ ရေတပ် ပါ အလုံးအရင်းဖြင့် ဆောလျင်နိုင်သမျှ ဆောလျင်စွာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြရန် သဘော တူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါသည်။”

ရုစဗဲနှင့် ချာချီတို့၏ ကာဆာဘလန်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စတာလင်ထံ ပေးစာတွင် အထက်ပါ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။ ယင်းစာပိုဒ်အရ မြေထဲပင်လယ် တွင် မဟာမိတ်တပ်များကအလုံးအရင်းဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်လာသည့်အခါ ဂျာမန်တပ်များ

သည် မြေထဲပင်လယ်ဒေသသို့ လှိမ့်ဆင်းလာကြပြီး မီးကုန်ယမ်းကုန် ခုခံကာကွယ်ရမည် ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်တွင် ရုရှားစစ်မျက်နှာ၌ တပ်နီတော်မှာ တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် သက်သာရာ ရနိုင်မည်ဟူသော သဘောပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤသို့သော တက္ကဗေဒနည်းဖြင့် ကောက်ချက်ဆွဲယူခြင်းမျိုးကို “အန်ကယ် ဂျိုး” က လက်မခံနိုင်ပေ။ ကျေလည်း မကျေနပ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍လည်း ရုစဗဲနှင့် ချာချီတို့ထံ ပြန်ကြားလိုက်သည့် စတာလင်၏ အကြောင်းကြားစာတွင် “၁၉၄၃ ခုနှစ်အတွင်း ဥရောပ တွင် ဒုတိယစစ်မျက်နှာ ဖွင့်ခြင်းဖြင့်သာ ဂျာမန်တို့ ဗုန်းဗုန်းလဲကျဆုံးလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း” ထပ်မံ ဖော်ပြခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ယင်းစာထဲ၌ စတာလင်က “ဆိုဗီယက် တပ်များမှာ ဆောင်းရာသီ ထိုးစစ်ကြီးကို မီးကုန်ယမ်းကုန် အစွမ်းကုန် ဆင်နွှဲခဲ့ကြရသဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေပြီဖြစ်ရာ လာမည့် ဖေဖော်ဝါရီ လဝက်လောက်တွင် ထိုးစစ်ကြီးကို အပြီးသတ်ကာ ဆိုဗီယက်တပ်များကို အနားပေးရန် ကြံရွယ်ထားကြောင်း” ထုတ်ဖော်ရေး သားခဲ့သည်။

သို့သော် စတာလင်၏စာပါ နေ့စွဲအရ ထိုနေ့၊ ထိုရက်မှာ ဇန်နဝါရီ ၃၀ ရက်သာလျှင် ရှိနေသေးရာ ထိုနေ့၊ ထိုရက်တွင် စတာလင်ဂရက် စစ်မျက်နှာမှ ဆိုဗီယက်တပ်များမှာ အနားမယူနိုင်ကြသေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သာလျှင် အနားမယူသည် မဟုတ်၊ ဂျာမန် တပ်များကိုလည်း အနားမပေးဘဲ သဲသဲမဲမဲ အသေအလဲ တိုက်နေကြချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှာပင် ဟစ်တလာသည် စတာလင်ဂရက် စစ်မျက်နှာရှိ ဗိုလ်ချုပ် ပေါလပ်(စ်)ထံမှ ကြေးနန်းစာ တစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

“နောက်ထပ် အလွန်ဆုံး ၂၄ နာရီထက် ပို၍ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ”

များမကြာမီ စတာလင်ဂရက် စစ်မျက်နှာမှ ကျဆုံးသူများ ဒဏ်ရာရသူများနှင့် အပျက် အစီးများအကြားတွင် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အအေးဒဏ်ခံနေရသော ဗိုလ်ချုပ် ပေါလပ်(စ်) သည် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာထံမှ မမျှော်လင့်သော လက်ဆောင်ကို ရရှိခဲ့သည်။ ယင်းလက်ဆောင်မှာ သူ မျှော်လင့်တောင့်တနေသည့် ဂျာမန်တပ်ကူများလည်း မဟုတ်၊ စားနပ်ရိက္ခာများနှင့် ဆေးဝါးများလည်း မဟုတ်၊ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်၊ သူ ရရှိခဲ့သည့်လက်ဆောင်မှာ စတာလင်ဂရက် စစ်မျက်နှာတွင် တာဝန်ယူ တိုက်ခိုက်နေ ကြရသော ဂျာမန်စစ်အရာရှိကြီးငယ် ၁၁၇ ယောက်တို့အား ဂျာမန်စစ်ဦးစီးချုပ်မှ ရာထူး တိုးမြှင့်ပေးလိုက်သည့် အမိန့်ပြန်တမ်းသာ ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ရာထူး တိုးမြှင့်ပေးလိုက် သည့်စာရင်းတွင် သူ့အမည်သည် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်နေသည်ကို ပေါလပ်(စ်) တွေ့ရသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ၏ အမိန့်အရ ဗိုလ်ချုပ် ပေါလပ်(စ်)သည် ဖီး(လ်)မာရှယ် အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးခြင်း ခံရသည်။ သို့သော် အဆိုပါ ရာထူး တိုးမြှင့်ပေးသည့်အချိန် နှင့် တစ်ပါတည်း ဟစ်တလာ၏ နောက်ဆက်တွဲ သတိပေးချက်လည်း ပါလာခဲ့သည်။ ယင်းသတိပေးချက်မှာ “သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ဂျာမန် ဖီး(လ်)မာရှယ်တစ်ဦးသည် ဘယ် တုန်းကမှ လက်နက်ချ အညံ့ခံခြင်း မရှိခဲ့” ဟူသော သတိပေးချက်ပင် ဖြစ်သည်။

နောက် ၂၄ နာရီကြာသောအခါ အသစ်စက်စက်ဖြစ်သော ဖီး(လ်)မာရှယ် ပေါလပ်(စ်) သည် သူ၏စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီးဖြစ်သော ဟစ်တလာထံ အောက်ပါအတိုင်း ကြေးနန်း တစ်စောင် ပေးပို့လိုက်သည်။

“သစ္စာတရားကို စောင့်သိရိုသေသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တာဝန်ဝတ္တရား၏ ကြီးမားမှုကို အလေးအနက် ခံယူသောအားဖြင့်လည်းကောင်း အမှတ်(၆) ဂျာမန်တပ်မတော် ကြီးသည် မိမိ၏တပ်စခန်းကို နောက်ဆုံးတပ်သားနှင့် နောက်ဆုံး ကျည်ဆန်ကုန်သည် အထိ ခုခံတိုက်ခိုက်ပြီးခဲ့ပါပြီ”

ယင်းကြေးနန်းစာကို ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ ဖတ်ရှုနေသည့်အချိန်မှာပင် ဖီး(လ်)မာရှယ် ပေါလပ်(စ်)နှင့်တကွ အမှတ်(၆) ဂျာမန်တပ်မတော်မှ စစ်ဦးစီးဌာနချုပ် တာဝန်ခံ အရာရှိကြီး အားလုံးတို့သည် ၎င်းတို့ပုန်းအောင်းနေကြသည့် မြေအောက်ပုန်း ကျင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသော ဆိုဗီယက်တပ်နီတော်မှ တပ်ကြပ်တစ်ယောက်နှင့် နောက်ပါ တပ်နီတော်သားများထံ သေနတ်တစ်ချက်မှ မပစ်ဖောက်လိုက်ကြဘဲ အားလုံး လက်နက်ချ အဖမ်းခံလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့၊ ထိုရက်မှာ ၁၉၄၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီ

မျက်နှာများသော သူလျှိုတစ်ယောက်

၁၉၄၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ ညဘက်တွင် ဟစ်တလာသည် ခါတိုင်း ကဲ့သို့ပင် သူ၏စစ်ကောင်စီ အစည်းအဝေးကို ကျင်းပခဲ့သည်။

စတာလင်ဂရက် စစ်မျက်နှာတွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော ဂျာမန်စစ်သားများအနက် သုံးပုံ နှစ်ပုံခန့်မှာ လုံးဝသုတ်သင်ခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။ သို့ပါလျက် ဟစ်တလာသည် စစ်ကောင်စီအစည်းအဝေးတွင် အဆိုပါကျဆုံးခဲ့သော စစ်သားများအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ထည့်သွင်းရည်ညွှန်း ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ဆိုဗီယက်တို့ထံ လက်နက်ချ အညံ့ခံသွားခဲ့ကြသည့် ဂျာမန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကိုသာ ပြစ်တင်ရှုတ်ချ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ဟစ်တလာသည် စတာလင်ဂရက် စစ်မျက်နှာမှ တာဝန်အရှိဆုံး ဖြစ်သော စစ်မြေပြင် တပ်မှူးကြီး ပေါလပ်(စ်) အပေါ်တွင် မကျေနပ် မချမ်းနိုင်ဖြင့် ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟိုတုန်းက သူတို့ရဲ့ မျှော်မှန်းချက်တွေ ကုန်ဆုံးပြီဆိုတာ သိရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်ဓားနဲ့ ကိုယ့်ရင်ဝမှာ စိုက်ထိုးပြီး အသေခံသွားကြတဲ့ ဂျာမန် စစ်သူရဲကောင်းကြီးတွေ လို ဒီလူဟာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီး အသေခံ သွားသင့်တယ်။ အခုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့အတိုင်း သူ့ကို မော်စကို ခေါ်သွားမယ်။ ဟိုရောက်ရင် သူ

mgyoe.com

ဟာ ဘယ်စာရွက်ပေါ်ဖြစ်ဖြစ် လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ခူးထောက်မယ်၊ ပြီးတော့ ကြေညာချက်တွေ ထုတ်မယ်၊ ဒီလိုနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ရောင်းစားပြီး သူ့ဘဝဟာ နိဂုံးချုပ်သွားမှာပဲ”

ဟစ်တလာသည် ပြောရင်း ပြောရင်းဖြင့် မကြာမီက ပေါလပ်(စ်)အား နောက်ဆုံးချီးမြှင့်သည့်အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးမှ ဖီး(လ်)မာရှယ်အဆင့်သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးခဲ့သည်ကို ရုတ်တရက် ပြန်သတိရမိသည်။ ဤအချက်မှာ စတာလင်ဂရက်တွင် ဂျာမန်စစ်သား သုံးသိန်း ကျဆုံးခဲ့ရသည်ထက် ပို၍သူ့အတွက် ထိခိုက်နာကြည်းစရာ ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်အထိခိုက်ဆုံးကတော့ သူ့ကို ဖီး(လ်)မာရှယ် ရာထူးတိုးပေးလိုက်မိတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ကျုပ်ကတော့ နောက်ဆုံး သူ စိတ်ကျေနပ်မှုရပြီး အားတက်ပါစေတော့လို့ ဒီလို လုပ်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုအဖြစ်မျိုး ရောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တစ်ခု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်မယ်။ အခုဒီစစ်ကြီးအတွင်းမှာ ဖီး(လ်)မာရှယ် ရာထူးကို တိုးပေးတာဟာ ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးပဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မြဲမြဲမှတ်ထားကြပါ...”

x x x

ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် သူလျှိုများ၏ ဘဝမှာ ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိနေရသော သတင်းစာကြီးတစ်စောင်မှ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်များ၏ ဘဝနှင့် ထူးခြားနားပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ပေးပို့သည့် သတင်းများကို လုံးဝ မဖတ်ဘဲ ချောင်ထိုးကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လျစ်လျူရှုထားခြင်း ခံနေခဲ့ကြရာမှ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုနေရာ၊ ထိုဒေသမှ တစ်ခုံတစ်ခုသော အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အဆိုပါနိုင်ငံခြား သတင်းထောက်မှာ သတင်းစာတိုက်မှ အထူးအာရုံစိုက် အရေးပေးခြင်းကို ခံရတတ်ကြသည်။

ယင်းအဖြစ်မျိုးနှင့် အလားတူပင် အီရန်နိုင်ငံတွင် ရှိနေကြသော ဂျာမန်သူလျှိုများမှာ ၁၉၄၃ ခုနှစ်အထိ သက်ဆိုင်ရာ ဗဟိုထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်၏ လျစ်လျူရှု ပစ်ပယ်ထားခြင်းကို ခံခဲ့ကြရသည်။

ဂျာမန် ဗဟိုထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်သည် အခြား အခြားသော နိုင်ငံကြီးများမှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များ နည်းတူ နိုင်ငံရပ်ခြားရှိ မိမိတို့ သံတမန်အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများထံတွင် သူလျှိုများ ထည့်သွင်းစေလွှတ်လေ့ ရှိသည်။ ၎င်းတို့အနက် အီရန်နိုင်ငံမြောက်

ပိုင်း တာဘရစ္စမြို့ကလေးရှိ ဂျာမန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံး၌ အတွင်းဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းနေသော ဗိုလ်မှူး ဟော(လ်)သပ်(စ်)သည်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် အီရန်နိုင်ငံ၏ အခြေအနေအရလည်းကောင်း၊ တာဘရစ္စမြို့ကလေး၏ မထင်ရှားသည့်အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်သည် ၎င်းတို့၏ သူလျှိုအဖွဲ့ဝင် ဗိုလ်မှူးဟော(လ်)သပ်(စ်)ကို ခပ်စောစောပိုင်းက ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်ဟူ၍ပင် မထင်မှတ်ခဲ့ကြပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဟော(လ်)သပ်(စ်)သည် ထိုမြို့ကလေး တွင် သူ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားသည့် နယ်ခံ “သတင်းပေး” များနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ လိုအပ်သည့် ညွှန်ကြားချက်များ ထုတ်ကာ ခပ်ကုတ်ကုတ်၊ ခပ်အေးအေးပင် နေလာခဲ့ သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လသို့ ရောက်လာသောအခါ ဟော(လ်)သပ်(စ်)မှာ ယခင်ကလို ခပ်အေးအေး၊ ခပ်ကုတ်ကုတ် လုပ်နေ၍ မရတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ အခြေအနေ အပြောင်းအလဲများကြောင့် အီရန်နိုင်ငံ၏ မြောက်ပိုင်းကို ဆိုဗီယက်တပ်များက လည်းကောင်း၊ တောင်ပိုင်းကို ဗြိတိသျှတပ်များက လည်းကောင်း ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အီရန်တစ်နိုင်ငံလုံး၌ ဂျာမန်အမျိုးသားပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်မျှ ရှိနေခဲ့ကြရာ ဗြိတိသျှနှင့် ဆိုဗီယက် မဟာမိတ် တပ်များသည် ၎င်းတို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်း ရရှိသမျှ ဂျာမန် သူလျှိုများကို ဖမ်းဆီးခဲ့ကြပြီး မသင်္ကာသည့် ဂျာမန်များကိုမူ အကျယ်ချုပ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်း၊ အီရန်နိုင်ငံတွင်းမှ နှင်ထုတ်ခြင်း များ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ဤတွင် တာဘရစ္စမြို့ ဂျာမန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ အတွင်းဝန်၊ ဗိုလ်မှူး ဟော(လ်)သပ်(စ်) တစ်ယောက်မှာလည်း အကျယ်ချုပ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် မူလကတည်းက ဂျာမန်တို့ကို လိုလားသည့် အီရန်အမျိုးသားများ၏ အကူအညီဖြင့် ဟော(လ်)သပ်(စ်)မှာ အကျယ်ချုပ်မှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၎င်း၏ ဇနီးဖြစ်သူသည် ရုပ်ဖျက်ကာ က(ဒ်) တောင်တန်းများကို ဖြတ်ကျော်၍ တူရကီနိုင်ငံတွင်းသို့ ထွက်ပြေးသွား သည့်အချိန်၌ ဟော(လ်)သပ်(စ်)သည် အီရန်နိုင်ငံတွင်းမှာပင် မြေအောက်သူလျှိုအဖြစ် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ဟော(လ်)သပ်(စ်)သည် မြေအောက်သူလျှိုအဖြစ် ပုန်းအောင်းနေရသည့် အခိုက်မှာ ပင်လျှင် သူ့အလုပ် တာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ အီရန်အမျိုးသား မိတ်ဆွေ များ၏ အကူအညီဖြင့် သူသည် တီဟာရန်မြို့တော်၌ သူလျှိုအသစ်များကို ထပ်မံရှာဖွေ

စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။

x x x

အစဉ်အလာ သမားရိုးကျ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များဖြင့် လုပ်ကိုင်နေကြသည့် သူလျှို့အဖွဲ့များ၏ ထုံးစံအရ အီရန်နိုင်ငံတွင်းရှိ ဂျာမန် သူလျှို့များသည် တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆက်သွယ်ခြင်း၊ အသိပေးခြင်း မပြုလုပ်ကြဘဲ သီးခြားလွတ်လပ်စွာ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ သို့သော် ၁၉၄၃ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီသို့ ရောက်လာသည့်အခါ “အဖ ဂျာမန် နိုင်ငံတော်ကြီး”၏ ကံကြမ္မာနှင့် စစ်ကြီး၏ အဆုံးအဖြတ်အတွက် အလွန်အရေးကြီးသည့် တာဝန်များ ကျရောက်လာပြီဖြစ်ရာ အီရန်နိုင်ငံရှိ ဂျာမန်သူလျှို့များမှာ ထိုအချိန်၊ ထိုအခါကျမှ အလုပ်သဘောအရ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မရှောင်မလွဲသာဘဲ ဆက်သွယ်လာခဲ့ကြရသည်။

၎င်းတို့အနက် ကြီးသုံးကြီးဖြစ်သော ရုစဗဲ၊ ချာချီနှင့် စတာလင်တို့၏ အသက်ကို လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံရန် ဟစ်တလာ၏ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့ကြသူများအနက် အရေးကြီးသော ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်သည် အီရန်နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ဖြစ်သော တီဟာရန်မြို့တွင် အမှတ်မထင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

သူ၏ အမည်မှာ အားနက်(စ်)မာဆာ ဖြစ်သည်။

အားနက်(စ်)မာဆာသည် မလိုအပ်သည့် နေရာမျိုး၌ အကြောင်းမဲ့ မိုက်ရူးရဲ လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိရုံမျှမက အပျော်သက်သက် စွန့်စားသည့် အလုပ်မျိုးကိုလည်း ရှောင်ရှားလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါက ဗိုလ်မှူးကြီး ဟန်ဆင် ဆိုသူက ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ချုပ်ချဲ့လင်းဘတ်ထံ ရေးသားပေးပို့သည့် အစီရင်ခံစာအရ မာဆာသည် အနည်းငယ်မျှသော လူတစ်စုဖြင့် “... အလွန်အလွန် ခက်ခဲ၍ အလွန်အလွန် ကျပ်တည်းလှသည့် အခြေအနေအောက်တွင် ပေးအပ်သော တာဝန်ကို အထိရောက်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ထမ်းရွက်နိုင်သူ” ဖြစ်သည်။

မာဆာ၏ အရည်အချင်းကို သည့်ထက်သည် သိသာထင်ရှားအောင် ဖော်ပြရမည်ဆိုပါက မာဆာအား သူလျှို့အဖြစ် ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်များ ပေးအပ်ခဲ့ကြသည့် အိတလီ၊ ဩစတြေးလျနှင့် ဆွစ်ဇာလန် ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ်များကပင်လျှင် သူ့အား လုံးဝယုံကြည်စိတ်ချရသူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း မပြုကြသည့်တိုင်

mg yoe . com

အောင် သူ့အစွမ်းအစနှင့် သူ့အရည်အချင်းကိုမူ လက်ဖျားခါ၍ ချီးကျူးသြဘာ ထောမနာ ပြုခဲ့ကြသည်။

ရှေးဦးစွာ မာဆာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဆွစ်ဇာလန်ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ် မှာ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးများနှင့် လုံးဝ မပတ်သက်ဘဲ သာမန်ငြိမ်းချမ်းနေသည့် အချိန်ကာလ တွင် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ရိုးရိုးထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က မာဆာ ၏အလုပ်မှာ ထူးထူးထွေထွေ မရှိလှဘဲ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ငံခြား စာနယ်ဇင်းများတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြသမျှ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များကို ဆွစွဘာသာ ဖြင့် ပြန်ဆိုပေးပို့ခြင်းနှင့် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံအတွက် သိသင့်သိထိုက်သည့် သတင်းအတို အထွာများကို ထောက်လှမ်းပေးပို့ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် မာဆာသည် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဆောင်းပါးများကို ဘာသာ ပြန်၍လည်းကောင်း၊ သတင်းအတိုအထွာများကို စုဆောင်း၍လည်းကောင်း ဆွစ်ဇာလန် ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ်သို့ ပေးပို့ခဲ့ရာ ယင်းအလုပ်အတွက် အပတ်စဉ် ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံသုံး ဖရန့်ငွေ ၁၂၀ ရရှိခဲ့သည်။ သို့သော် အဆိုပါ ဖရန့်ငွေ ၁၂၀ မှာ မာဆာအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးသာသာမျှသာ ရှိ၍ သူ၏ တကယ့်ကုန်ကျစရိတ်မှာ ထို့ထက် အဆပေါင်း များစွာ ရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျီနီဗာမြို့တွင် ရောက်ရှိနေကြသည့် နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အဖွဲ့ ဝင် နိုင်ငံအသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့များအား အမြဲမပြတ် စောင့်ကြပ်၍ ၎င်းတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရသည့် တာဝန်ရှိနေပြန်ရာ ယင်း တာဝန်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်မှာ မသေးငယ်လှပေ။

သို့သော် မာဆာသည် ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပူပင်စရာ မလိုသည့် လူတစ် ယောက် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်တွင် သူသည် တရားဝင်အားဖြင့် ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်တိုက်တစ်ခု၏ စာရင်းကိုင်အရာရှိအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာရေး အကြံပေးအရာရှိ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ လခကောင်းကောင်း ရနေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ် သည်။ သူသည် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရဘဲ စေတနာ့ဝန် ထမ်း လုပ်ကိုင်ပေးရသည်ဆိုဦးတော့ ဘဏ်တိုက်မှရသည့်လခဖြင့် ဇိမ်ကျကျနေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

မာဆာသည် ဆွစ်ဇာလန်ဘာသာအပြင် ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်၊ အီတလီနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာ သာ စကားကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး မွတ်နေအောင် ပြောတတ်၊ ရေးတတ်သူ ဖြစ် သည်။ ထိုမှတစ်ပါး အမေရိကန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး နယူး

myanmar.com

ယောက်မြို့တွင် နိုင်ငံခြားသို့ စက်ကိရိယာ အပိုပစ္စည်းများ တင်ပို့သည့် လုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားနေသော သူ၏အစ်ကိုတော်တစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ မာဆာသည် နိုင်ငံအသီးသီးနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်များ ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းအချက်များကြောင့် ဆွစ်ဇာလန် စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီကြီးများသည် မာဆာအား နိုင်ငံခြားတိုင်းတစ်ပါးသို့ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် မကြာခဏ စေလွှတ်လေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း မာဆာသည် ဆွစ်ဇာလန်ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ်၏ အသုံးဝင်သော၊ အရေးပါသော သူလျှို့တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် မာဆာသည် ဆွစ်ဇာလန် ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ်အတွက် သာလျှင် မဟုတ်ဘဲ တစ်ချိန်တည်းတွင် “အခြားသူများ” အတွက်လည်း “သတင်းပေး” အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဤအကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ် မထားဘဲ ဆွစ်ဇာလန် ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ်အား ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ အသိပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဆွစ်ဇာလန် ထောက်လှမ်းရေးဗဟိုဌာနချုပ်က ပေးအပ်သော အလုပ်တာဝန်များမှာ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် သက်သက်သာသာရှိလှပြီး ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာမရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ရာ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဖြင့် သည်းထိတ်ရင်ဖို အလုပ်မျိုးကိုမှ လုပ်ချင်၊ ကိုင်ချင်သော မာဆာအတွက် အားမရစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူသည် “အခြားသူများ” အတွက်ပါ ထောက်လှမ်းရေးသူလျှို့ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ်သည် ၁၉၃၈ ခုနှစ် မတ်လတွင် ဩစတြီးယား နိုင်ငံကလေးအား ဂျာမန်တပ်များ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ မာဆာအား သိရှိ စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်များသည် ဩစတြီးယားအစိုးရ၏ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးဌာနမှ ဖိုင်တွဲများနှင့် စာရွက်စာတမ်းများကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာမှ မာဆာ၏ အမည်နှင့်တကွ သူ့အကြောင်းကို သိရှိခဲ့ရပြီး စိတ်ပါဝင်စားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဖိုင်တွဲများနှင့် စာရွက်စာတမ်းများအရ မာဆာသည် “အဖ ဆွစ်ဇာလန်” နိုင်ငံနှင့် အီတလီနိုင်ငံအတွက်လည်း စာလအတန်ကြာမျှ သူလျှို့အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးကြောင်း သိရှိခဲ့ကြရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဂျာမန်တို့သည် မာဆာ၏ အရည်အချင်းနှင့် အစွမ်းအစကို သဘောကျ စိတ်ဝင်စားမိကြသည် မှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အသက် ၂၆ နှစ်အရွယ်တွင် နိုင်ငံ

mggyoe.com

သုံးနိုင်ငံအတွက် သုံးနှစ်ကြာမျှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူလျှိုလုပ်လာခဲ့သော မာဆာသည် နှယ်နှယ်ရရလူ မဟုတ်သလို ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထား၍ မရကြောင်း ရိပ်စားမိခဲ့ကြ သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ်မှ တာဝန်ခံများသည် မာဆာ အား တစ်နည်းနည်းဖြင့် လူချင်းတွေ့၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ကံအားလျော်စွာ မာဆာသည် ၁၉၃၈ ခုနှစ် မတ်လအတွင်းမှာပင် ဆွစ်ဇာလန် လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ စေလွှတ်ချက်အရ ဘာလင်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူသည် ဘာလင် တွင် သုံးရက်ကြာမျှ နေထိုင်ခဲ့စဉ်အတွင်း ပထမ စရောက်သော နေ့မှာပင် ဆိုးဆေးဓာတ် ဆေးများ ရောင်းချသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ မန်နေဂျာလုပ်သူက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါရန် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အချိန်အချက် လုပ်ခဲ့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဂျာမန်တို့သည် မာဆာနှင့် လူချင်း မတွေ့ဆုံမီကပင် ဤကိစ္စကို အပြန် ပြန် အလှန်လှန် ဝေဖန်သုံးသပ်၍ အထပ်ထပ် အခါခါ လေ့လာစဉ်းစားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် မာဆာနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသော မေးခွန်းနှစ်ခုကို အနီးစပ်ဆုံး အဖြေ မှန်ရအောင် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ ပထမမေးခွန်းမှာ ဤမျှ လောက် အစွမ်းထက်၍ ခေါင်းအေးအေးထားနိုင်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်ကလေးသည် နိုင်ငံ သုံး နိုင်ငံအတွက် သူလျှိုအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရာမှ ပြောပလောက်အောင် အခကြေးငွေ မရဘဲ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းဖြင့် လူလတ်တန်းစားဆန်ဆန် ဇိမ်ကျကျ သုံးစွဲနေထိုင်နိုင်ပါသနည်း။ ဒုတိယ၊ အကယ်၍ မာဆာသည် မိမိတို့ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ်နှင့် အပေး အယူတည့်၍ အလုပ်လက်ခံမည်ဆိုပါက ယခင်ယခင်က နိုင်ငံသုံးနိုင်ငံအတွက် တစ်ချိန် တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း သူလျှိုလုပ်၍ သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်သားအဖြစ် “ခွတုတ်”ခဲ့သလို မိမိတို့အပေါ်တွင်လည်း ခွတုတ် မလုပ်ပါဟူ၍ မည်သူတာဝန်ခံနိုင်ပါမည်နည်း။

ဂျာမန် သူလျှိုများသည် ဤမေးခွန်း နှစ်ခုကို အဖြေမှန် ရရှိနိုင်ရန်အတွက် ဆွစ်ဇာ လန်တွင် မာဆာ ရှိနေစဉ်အတွင်း သူ့အသွားအလာ၊ အဝင်အထွက်ကို အဘက်ဘက်မှ စောင့်ကြပ် အကဲခတ် ရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ မည်မည်ရရ အဖြေရှာမရဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူလျှိုအဖွဲ့ဝင် လူသစ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ချဉ်းကပ်စည်းရုံး ရာတွင် “အခြေခံ လက်စွဲကျမ်း” အရ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ လေ့လာသုံးသပ် ကြည့်ခဲ့ကြ သည်။ “ဒီလူဟာ ငွေမက်တဲ့လူလား၊ စွန့်စားရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ဝါသနာပါတဲ့ လူလား၊ တစ်ဖက်သတ် တစ်ယူသန် ဝါဒသမားလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအရ နာကြည်း

mgys.com

စရာ၊ မုန်းတီးစရာ “ကျောင်းတော်က ရန်စတွေ” ရှိနေတဲ့ လူလား၊ ရာဂစိတ်လွန်ကဲပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ လူမျိုးလား၊ နောက်ကွယ်က ခြိမ်းခြောက်လို့ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ ခိုင်းသမျှ လုပ်နေရတဲ့လူလား။ မာဆာ ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲ” ဆိုသည်ကို ရေရေရာရာ အဖြေရှာမရဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

သည်လိုနှင့် နောက်ဆုံး၌ ဘာလင်မြို့တွင် ဓာတ်ဆေး၊ ဆိုးဆေးအရောင်း ဌာနတစ်ခု “မန်နေဂျာ” အဖြစ် အလုပ်လုပ်နေသော ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေး ဗဟိုဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်ကြီး မာတင်မွန်ကဲသည် သက်ဆိုင်ရာမှ ထူးခြားဆန်းကျယ်လှသည့် ညွှန်ကြားချက်အရ ဆွစ်ဇာလန်သား မာဆာအား ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ၍ “ဒူးတိုက်” ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။

“မန်နေဂျာ ရုံးခန်းထဲကို ကျွန်တော် ဝင်သွားသွားချင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာဟာ ဓာတ်ဆေး၊ ဆိုးဆေး အရောင်းအဝယ် ကိစ္စအတွက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ချက်ချင်းရိပ်မိ လိုက်ပါတယ်။ မန်နေဂျာ မွန်ကဲက ကျွန်တော့်ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ အထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ သူ့စားပွဲပေါ်က စာရွက်တွေကိုလှန်ပြီး ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်ပြတော့တာပါပဲ။ သူ ဖတ်ပြနေတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ကြားရတာနဲ့ပဲ ဒါတွေဟာ ဩစတြီးယား ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် ဖိုင်တွဲမှတ်တမ်းတွေထဲက ရတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ပဲဆိုတာ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိလိုက်ပါတယ်။ သူဟာ ဩစတြီးယား ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်အတွက် ကျွန်တော် ဘာတွေ လုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ အကုန်လုံး သိနေပုံရပါတယ်။ ပြီးတော့ အိတလီနဲ့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွေအတွက် ကျွန်တော်ဟာ သူလျှို့အဖြစ်နဲ့ ဘာတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း အတော်အတန် သိထားတဲ့ လက္ခဏာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော့် အတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို ဂျာမန်တွေ အတွက် သူလျှို့လုပ်ပေးဖို့ ဘယ်လိုစကား စ၊မလဲဆိုတာ စောင့်နားထောင်နေမိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာအကြံဉာဏ်များ ပေး စရာ ရှိပါသလဲလို့ ဗြူးခနဲ ကောက်မေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩသွား မိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဘယ်သူကို အကြံဉာဏ်ပေးရမှာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဓာတ်ဆေး၊ ဆိုးဆေးကုမ္ပဏီကို ပေးရမှာလား” လို့ ပြန်မေးလိုက်မိပါတယ်။

ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်ကြီး မာတင်မွန်ကဲနှင့် မည်သို့မည်ပုံ စတင် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို နောင်သောအခါ၌ မာဆာက အထက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ဖောက်သည် ချခဲ့သည်။

မွန်ကဲသည် မာဆာ၏ ပြန်လှန်မေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သူ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြသည်။ သူလျှို့လုပ်ငန်းကို အပျော်တမ်း သဘောမျိုးဖြင့် ခြောက်တီးခြောက်ချက် လုပ်ကိုင်နေသည့် နိုင်ငံငယ်ကလေးနှင့် အဘက်ဘက်က လိုလေ သေးမရှိအောင် ကုံလုံပြည့်စုံနေသည့် နိုင်ငံကြီးများမှ သူလျှို့လုပ်ငန်းများ၏ မတူခြားနား ကွဲပြားပုံများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဋီကာချဲ့ပြသည်။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း ဂျာမန် နိုင်ငံတော်ကြီး၏ အနာဂတ် လူ့ဘောင်သစ်အတွက် ရည်ညွှန်းသော ကြွေးကြော်သံများနှင့် ဆောင်ပုဒ်များကို အာဂုံဆောင်ပြသည်။ ဆွစ်ဇာလန်နှင့် ဂျာမန်နှစ်နိုင်ငံ အပြန်အလှန် ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ချစ်ကြည်သွေးစည်းရေးများကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ဌာန်ကရိုဏ်း ကျကျ အလွတ်ရွတ်ပြသည်။

ထိုနေ့က မွန်ကဲနှင့် မာဆာတို့၏ ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးပွဲမှာ လေးနာရီနီးပါးမျှ ကြာခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ အလုပ်မဖြစ်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။

နောက်နှစ်ရက်အတွင်း မာဆာသည် “မန်နေဂျာ” မွန်ကဲ၏ ရုံးခန်းသို့ သုံးကြိမ်၊ သုံးခါ တိတိ ထပ်မံရောက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်မူ သူလျှို့လုပ်ငန်းများ၏ ထုံးစံအတိုင်း အပေးအယူ တည့်သွားခဲ့ကြသည်။

မာဆာသည် ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနအတွက် သူလျှို့အဖြစ် အမှုတော် ထမ်းရွက် ရန် လက်ခံခဲ့ရုံမျှမက သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ မှန်သမျှ ကိုပါ ဤသူလျှို့လုပ်ငန်း၏ လက်အောက်ခံအဖြစ် ထားရှိလုပ်ကိုင်ရန် သဘောတူခဲ့သည်။ ယင်းသို့ လုပ်ကိုင်ရသည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ငွေရေးကြေးရေး ထိခိုက်နစ်နာမှုရှိခဲ့ပါက ထိခိုက်နစ်နာသမျှကို ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ချုပ်က စိုက်ထုတ်ပေးမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဇိမ်ကျကျဖြင့် နေတတ်၊ ထိုင်တတ်လေ့ရှိသော မာဆာ ၏ နေထိုင်မှုစရိတ်အတွက် ဂျာမန်တို့က ကုန်ကျခံရမည်ဖြစ်သည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် မာဆာသည် ဂျာမန်တို့က စေလွှတ်သည့် နေရာသို့ မည်သည့်နေရာ မဆို၊ မည်သည့်အချိန်မဆို သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သွားလာသည့်အတွက် အထွေထွေ ကုန်ကျစရိတ် မှန်သမျှကို ဂျာမန်တို့က ကျခံမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုသော လုပ်ငန်းတာဝန်အတွက် ဆုငွေအဖြစ် ထုတ်ပေးခြင်းကို အလို မရှိဟု မာဆာက ဆိုသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်နှင့် မာဆာတို့ အပြင်းအထန် အကျောက် အကန် ငြင်းခုံဆွေးနွေးကြပြီးနောက် မာဆာ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဂျာမန်သူလျှို့အဖြစ် လုပ်ကိုင် နေခြင်းကို မည်သူတစ်ယောက်မျှ အသိမပေးဘဲ လုံးဝလျှို့ဝှက်ထားရန် ဂျာမန်တို့က

mg...com

လိုက်လျော သဘောတူခဲ့ရသည်။

ဂျာမန်တို့အပေါ် သစ္စာဖောက်၊ မဖောက်ဟူ၍ ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍မူ မာဆာက သစ္စာမဖောက်ပါဟူ၍ နှုတ်အားဖြင့်သာ ကတိပေးနိုင်သည်။

“ခင်ဗျား သတိပြုဖို့က ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျား ဆက်သွယ်နေရတာဟာ ဩစတြီးယားနဲ့ လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆွစ်ဇာလန်နဲ့လည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားအကြောင်း နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပထမစပြီး တွေ့တုန်းကထက် အခု ဘာမှထူးထူးခြားခြား ပိုပြီး မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အနေနဲ့တော့ တစ်ခုတော့ သေချာပေါက် ပြောနိုင်တာရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ရူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ကို သစ္စာဖောက်ပြီး လူ့ပြည်မှာ အသက်ရှင်နေနိုင်သေး တယ်လို့ ယူဆရင်တော့ ခင်ဗျား ရူးနေပြီလို့ပဲ မှတ်ရလိမ့်မယ်”

နောက်ဆုံးတွင် ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ကြီးမွန်ကဲက အထက်ပါအတိုင်း တိုတို တုတ်တုတ်ဖြင့် နိဂုံးချုပ်စကားကို ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြောခဲ့သည်။ ဒါကို မာဆာက လည်း လေးလေးနက်နက် သဘောပေါက်ကြောင်းဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် သိရသလောက်ဆိုရင် ဂျာမန်တွေဟာ ဟန်ဂေရီမှာ ကျွန်တော့် နောက်ကို နောက်ယောင်ခံဖို့ အနည်းဆုံးသူလျှိုသုံးယောက်လောက် တာဝန်ပေးထားခဲ့ တာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ကိုပေးတဲ့ အလုပ်တာဝန်တွေကလည်း များ သောအားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သွေးတိုးစမ်းတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေချည်းပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တစ်နှစ်တိတိ အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ အတောအတွင်း လစဉ် လတိုင်းလိုလို အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ ရန်သူ သူလျှိုတွေနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွေ့ရပြီး ဂျာမန်တွေကို သစ္စာဖောက်ဖို့ ကျုပ်ကို သွေးဆောင်ကြတာ ခဏ ခဏပါပဲ”

ဂျာမန်တို့က သူ့အား ဟန်ဂေရီ တွင် မည်သို့မည်ပုံ “မှတ်ကျောက်တင်” ခဲ့သည်များကို မာဆာက အထက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ဖောက်သည်ချခဲ့သည်။

ဟန်ဂေရီတွင် တစ်နှစ်တိတိ ယင်းသို့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်း ခံရပြီးနောက် မာဆာသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ သုံးလကြာမျှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ သူ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသော တာဝန်များမှာ အတော်အတန် အရေးကြီးသည်နှင့်အမျှ ထိရောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မာဆာသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ များမကြာမီ သူသည် သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် အမေရိကန်နှင့် ဥရောပ

တိုက်မှ လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီကြီးများ၏ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အလုပ်ရရှိလာသည်။ သို့နှင့်ပင် မာဆာသည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ကုန်လောက်တွင် အီရန်နိုင်ငံ တီဟာရန်မြို့တော် သို့ အထက်ပါ အရင်းရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး အဖြစ် ခုံညားထည်ဝါသည့် “အကာအကွယ်”ဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ဆိုဗီယက်နှင့် ဗြိတိသျှတပ်များက အီရန်နိုင်ငံအား ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြပြီး ဂျာမန်များကို နှင်ထုတ်ကြသည့်အခါ ဂျာမန်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်သည် မာဆာအား တီဟာရန်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ တီဟာရန်တွင် မာဆာတစ်ယောက် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် လုံလောက်သော အကြောင်း အချက် များ ရှိသည်ဟု ဂျာမန်တို့ သတ်မှတ်ယူဆခဲ့ကြသည်။

မာဆာသည် အထက်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် အီရန်မြောက်ပိုင်း တာဘရစ္စ မြို့ရှိ ဂျာမန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ အတွင်းဝန် ဗိုလ်မှူး ဟော(လ်)သပ်(စ်) ကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေခဲ့သူ မဟုတ်ဘဲ ခပ်စောစောပိုင်းကပင် သူလျှိုအဖွဲ့ကလေးများမှတစ်ဆင့် ရရှိခဲ့သည့် အရေးကြီးသော၊ အသုံးဝင်သော သတင်းများကို ဌာနချုပ်သို့ ပုံမှန်ပေးပို့နိုင်ခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် မာဆာသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသားဖြစ်သည့်အလျောက် မဟာမိတ်တပ် များ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ပြီးသည့်တိုင်အောင် အီရန်တွင်လည်းကောင်း၊ တီဟာရန်တွင် လည်းကောင်း ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ ဣန္ဒြေမပျက် လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ်နိုင်ခဲ့ သည်။ ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ဂျာမန်တို့က မာဆာအား တီဟာရန်တွင် ဆက်လက် နေထိုင်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် မာဆာကို အားလုံးကပင် သဘောကျ ကျေနပ်လျက်ရှိကြသည်။ သူ့အလုပ် ရှင်ဖြစ်သော ဥရောပတိုက်မှ ကုမ္ပဏီကြီးများကလည်း ကျေနပ်ကြသည်။ ဂျာမန်ထောက် လှမ်းရေးဌာနချုပ်ကလည်း ကျေနပ်ကြသည်။ အီရန်အာဏာပိုင်များကလည်း ကျေနပ်ကြ သည်။ မကျေနပ်သူမှာ မာဆာပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ် ဖြစ်ရပါသနည်း။

“အဲဒီအချိန်ကဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “ငါတော့ စစ်ကြီး ပြီးတဲ့အထိ တီဟီရန်မှာ ခေါင်းချရတော့မှာပဲ” လို့ ထင်မိတယ်။ တီဟာရန်မှာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနေနေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လို အရေးအခင်းမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဒီလိုနေရာမျိုး ကတော့ အဆုံးအဖြတ် ပေးလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး။”

မာဆာ၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုစဉ်က ထိုသို့ပင် ထင်ခဲ့သည်။

mgyoe.com

သို့သော် ယနေ့၊ ယခုဆိုလျှင် ယင်းထင်မြင်ချက် မှန်သည်၊ မှားသည်ကို သူ့စိတ်ထဲ တွင် ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်မိသည်။

မတ်

ဂျာမန်သူလျှို့နှင့် ပိုလန်မလေး

ဆိုဗီယက် ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ နီကိုလိုင်း ကုဇနက်ကော့သည် သူ့ကိုယ်သူ မည်သို့မည်ပုံ ဂျာမန်တပ်မတော်မှ အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ရှိနေမိသည်။

သူ၏ မွေးရာဇာတိမှာ ဆိုဗီယက် ယူနီယံအတွင်းရှိ ယူရယ်တောင်တန်းပေါ်မှ မထင်မရှားသည့် မြို့ကလေးတစ်မြို့ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့တွင် ဆိုဗီယက်နွယ်ဖွား ဂျာမန်များသာ နေထိုင်ကြသည့် ဂျာမန်ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုရှိရာ နီကိုလိုင်းမှာ အံ့ဆိုပါ ဂျာမန်ရပ်ကွက်ကလေးတွင် မွေးဖွားခဲ့သဖြင့် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင် စတင်၍ ဂျာမန်ဘာသာစကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဂျာမန်စာကို ကောင်းစွာ ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ လူလားမြောက်ပြီး နေရာတကာတွင် သွက်လက်ချက်ချာ၍ အကင်းပါးလှသော နီကိုလိုင်းသည် ဂျာမန်စာ၊ ဂျာမန်စကားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အရေး၊ အဖတ်၊ အပြောတည်းဟူသော “အသုံးလုံး” ကျေမှုကြောင့် ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးဌာန၏ မျက်စိကျခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သို့နှင့်ပင် ထင်ပေါ်လျှင် စင်တော်ကောက်တတ်သည့် ဆိုဗီယက် ထောက်လှမ်းရေးဌာန၏ အစီအစဉ်အရ နီကိုလိုင်းသည် လီနင်ဂရက်မြို့ရှိ “လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး အတတ်သင်ကျောင်း” တွင် သူလျှို့တို့ တတ်အပ်သော အတတ်ပညာများ

ကို ကကြီးမှ အအထိ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ နောင်တစ်နေ့တွင် အဘယ်နည်း၊ ဘယ်ပုံဖြင့် ဘယ်လိုတာဝန်မျိုး ထမ်းရွက်ရမည်ကို အတိအကျ မသိရသေးသော်လည်း နီကိုလိုင်းသည် ထိုစဉ်ကတည်းကပင် ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ် လေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျာမနီနိုင်ငံတော်ကြီး၏ နောက်ခံသမိုင်းဖြစ်စဉ်များကို နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနှင့်တကွ ပထဝီမြေအနေအထားနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံ များပါမကျန် သင်အံကြိုးစား၍ ဖတ်ရှုမှတ်သားခဲ့ရသည်။

မူလအစီအစဉ်အရဆိုပါက နီကိုလိုင်းသည် လီနင်ဂရက် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး အတတ်သင်ကျောင်းမှ အောင်မြင်ပြီးလျှင် ဂျာမနီသို့ သူလျှိုအဖြစ် သွားရောက်ရမည် ဖြစ် သည်။ သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခဲ့၍ ဂျာမန်တပ်များ၏ လျှပ်တစ်ပြက် စစ်ဆင်ရေးများကြောင့် ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးဌာန၏ အစီအစဉ်များမှာ ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ဂျာမန်တပ်များ သည် အလုံးအရင်းဖြင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံအား အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ရာမှ လီနင်ဂရက် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး အတတ်သင်ကျောင်းမှ အောင်မြင်လာခဲ့သော သူလျှိုပေါက်စ နီကိုလိုင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဂျာမန်တို့လက်အောက် ကျရောက်နေသည့် ယူကရိန်းပြည်နယ်၏ ပြောက်ကျားတပ်စခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဆိုပါ ယူကရိန်းပြည်နယ် ပြောက်ကျားစခန်း၏ တာဝန်ခံတပ်မှူး ဒီမစ်ထရီသည် မိမိတို့ စခန်းသို့ ရောက်ရှိနေသော နီကိုလိုင်း၏ နောက်ကြောင်း ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို လေ့လာကြည့်ရာမှ နီကိုလိုင်းသည် ဂျာမန်ဘာသာစကားကို တကယ့် ဂျာမန်များထက်ပင် ပို၍ပြောတတ်၊ ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်သည့်ပြင် ဂျာမနီအကြောင်းနှင့် ဂျာမန်လူမျိုးအကြောင်း ကို အူမ ချေးခါးမကျန် အပ်ကျသည်ကအစ သိရှိနားလည်ထားသည့် “ဂျာမန် စပါယ်ရှယ် လစ်” တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ပြောက်ကျားတပ်မှူး ဒီမစ်ထရီသည် ယူကရိန်းပြည်နယ်တွင် ဆိုဗီယက် ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော အလက္ကဇင်ဒါး လူကင်နှင့် တိုင်ပင် ၍ ဂျာမန်စကားကို ဂျာမန်လိုပင် ပြောနိုင်သည့် နီကိုလိုင်းအား ဂျာမန်တို့ သိမ်းပိုက်ထားသည့် ရိုဗနိုမြို့တွင်းသို့ အစမ်းသဘောဖြင့် စေလွှတ်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ နီကိုလိုင်းသည် ပထမတွင် ရိုးရိုးအရပ်ဝတ်၊ အရပ်စားများဖြင့် ရိုဗနိုမြို့တွင်းသို့ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် ဝင်ရောက် အကဲ ခတ်ခဲ့ပြီးနောက် ဂျာမန်တပ်များ လုံးဝမရိပ်မိကြောင်း သိရသည်နှင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဂျာမန် စစ်သား ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ဆင်ကာ မြို့တွင်းသို့ မကြာခဏ ဝင်ရောက်စုံစမ်းထောက်

mgyc.com

လှမ်းသည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ နီကိုလိုင်းသည် ဆိုဗီယက် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် သူလျှိုအဖြစ်မှ ဂျာမန်တပ်မှူးကလေး လက်ဖတင်နှင့် ပေါ(လ်) ဆီးဘတ် ဟူသော အမည်ဖြင့် တစ်ဖြစ်လဲ ကာ ဘဝပြောင်းသွားခဲ့သည်။

ဖြစ်ပုံမှာ တစ်နေ့တွင် ယူကရိန်း ပြောက်ကျားများနှင့် ဂျာမန်တပ်စိတ် တစ်စိတ်တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာမှ ဂျာမန်တပ်မှ လက်ဖတင်နှင့် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်မှာ ဒဏ်ရာဖြင့် ပြောက် ကျားတို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်သည် ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ရောက် လာပြီး မကြာမီ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူ မသေမီ သူ၏အစစ်ခံချက်အရ ပြောက်ကျားများသည် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို အတော်ကလေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိလိုက်ကြရသည်။

များမကြာမီ ပြောက်ကျားများ လက်တွင် မုချသေဆုံးပြီဟု ဂျာမန်တို့က ယူဆသတ်မှတ် ထားသော လက်ဖတင်နှင့် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်သည် ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဂျာမန်တပ် များရှိရာ ရိုဗနိုမြို့ ကလေးအတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဂျာမန် ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံ ရာထူးတံဆိပ်အဆောင်အယောင်နှင့် စာရွက်စာတမ်း အပြည့်အစုံဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော “ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်” သည် ပြောက်ကျားများ လက်တွင်းမှ မည်သို့မည်ပုံ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်ကို သက်ဆိုင်ရာ ဂျာမန်တပ်မှူးကြီး များနှင့်တကွ ဂျာမန်စစ်သားများကို စိတ်ပါဝင်စားဖွယ်ရာ ပြောပြခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့ရှေ့ မှောက်တွင် ယခုကဲ့သို့ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ ပြောက်ကျားများလက်မှ လွတ် မြောက်လာခဲ့ပုံများကို ဂျာမန်လို ပီပီသသကြီး ဇာတ်ကြောင်းပြန်၍ နတ်သံနှောနေသည့် သေရွာပြန် လက်ဖတင်နှင့် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်သည် တကယ့် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ် အစစ် မဟုတ်ဘဲ ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ သူလျှိုနီကိုလိုင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုကား ဂျာမန် တပ်မတော်မှ အရာရှိ အကြပ်တပ်သားများ လုံးဝ မသိရှိကြပါဘူး။

စင်စစ် နီကိုလိုင်းအား ဆိုဗီယက် သူလျှိုအဖြစ် ဂျာမန်တို့ လုံးဝ မရိပ်မိသည်မှာလည်း တကယ့်တကယ်အားဖြင့် အံ့ဩစရာမဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျာမန်တပ်မတော်မှ လက်ဖတင်နှင့် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ် အဖြစ် သဏ္ဍာန်လုပ်နေသည့် နီကိုလိုင်းမှာ သရုပ်ဆောင် ကောင်းလှသူဖြစ်သည်။ သူသည် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်၏ အသံနှင့် အမူအရာသာမက၊ လေယူလေသိမ်း၊ မှင်မောင်းမှအစ ခြေဟန်လက်ဟန်ပါ တစ်ထေရာတည်း တူအောင် ပြုမူပြောဆို သွားလာလှုပ်ရှားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်၏ နောက်ကြောင်း

ရာဇဝင် ပတ်သက်၍လည်း ဘယ်ဘက်က စမ်းစမ်း၊ ဘာကိုပဲမေးမေး မေးသမျှကို ဒက်ထံ မှန်အောင် ကွက်တိဖြေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး နီကိုလိုင်းသည် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ် ၏ မွေးရာဇာတိဖြစ်သော ကိုနစ်စဘတ် အမည်ရှိ ဂျာမန်မြို့ကလေးအကြောင်းကို သူ၏ တကယ့်ဇာတိမြို့ထက်ပင် ပို၍အသေးစိတ် သိထားသူ ဖြစ်သည်။

ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်အကြောင်းကို ဤမျှလောက် နောကျေနေအောင် သိထားသော နီကိုလိုင်းသည် သွားလေသူ ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်အတိုင်း အရက်ကောင်းကောင်း သောက်၍ ဖဲကစားကာ ငွေရေးကြေးရေးတွင် ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလိုက်သောအခါ ဂျာမန်စစ် သားများနှင့် စစ်ဗိုလ်များအတွင်း အပေါင်းအသင်း ပေါ်၍ လူချစ်လူခင် များလာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နီကိုလိုင်းသည် တောတွင်းတစ်နေရာရှိ သူ့ရဲဘော်ပြောက်ကျား များထံ အလွန် အဖိုးတန်၍ အရေးပါ အရာရောက်သော သတင်းများကို မကြာခဏ ပေးပို့နိုင်ခဲ့ သည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ် မတ်လ ၆ ရက်နေ့ညတွင် မာလင်ကီ အမည်ရှိ ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်သည် ရိုဗနိုမြို့ကလေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ပြောက်ကျားများ၏ တော တွင်းဌာနချုပ်စခန်းသို့ ကင်းစောင့်ပြောက်ကျား ရဲဘော်များ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ခါတိုင်းကဲ့ သို့ပင် စာတစ်စောင်နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ် ဤမိန်းကလေးနှင့်အတူ ပါလာသောစာမှာ ခါတိုင်းပါလာနေ ကျ စာများထက် ပို၍အရေးကြီးနေပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရိုဗနိုမြို့ရှိ ဂျာမန် လက်ဖတင်နှင့် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်အဖြစ် ရုပ်ဖျက်ထားသော ဆိုဗီယက် သူလျှို နီကိုလိုင်း ထံမှ ပြောက်ကျားတပ်မှူး လူကင်ထံသို့ ဤဆက်သား မိန်းကလေးဖြင့် ပေးပို့လိုက်သော စာမှာ ဤပြောက်ကျား တပ်စခန်းကို မကြာမီရက်အတွင်း ဂျာမန်တို့က အလစ်ဝင်စီးကြရန် စီစဉ်နေကြပြီဖြစ်၍ ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ကြရန် အကြောင်းကြားသည့်စာ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သို့ဖြစ်ရာ နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာ မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် အဆိုပါ ပြောက်ကျား ဌာနချုပ်စခန်းကို ဂျာမန်တို့က အမြောက်ကြီးများ အပါအဝင် လက်နက်အင်အား၊ လူအင် အား အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်ကြသောအခါ ထိုစခန်းတွင် သက်ရှိဟူ၍ ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်မြီးမှမတွေ့ရဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ဤသို့လျှင် ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေး သူလျှိုစင်စစ်က ဂျာမန်တပ်တွင် လက်ဖတင် နှင့် ပေါ(လ်)ဆီးဘတ်အဖြစ် ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိနေသော နီကိုလိုင်းသည် ၁၉၄၃ ခုနှစ်

မတ်လအတွင်းက သူ့ရဲဘော် ပြောက်ကျားတပ်သား ရှစ်ဆယ်၏ အသက်ကို အောင်မြင်စွာ ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့သည်။

x x x

၁၉၄၃ ခုနှစ် မတ်လအတွင်း တီဟာရန်မြို့၏ အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တခြား ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ၏ အဝင်၊ အထွက်များမှာ ခါတိုင်းထက် ပို၍များပြားလှပြီး လူစည်ကားရာ မြို့လယ်ရပ်ကွက်များနှင့် သေသပ်ခုံညားလှသည့် ဇိမ်ခံ ဟိုတယ်ကြီးများ၊ အစ ချောင်ကြိုချောင်ကြား မှောင်ခိုဈေးများနှင့် လူဆိုး၊ လူမိုက်များ၏ ဒုစရိုက်ရပ်ကွက်များတွင်ပါ ဘာသာစကား အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေကြသည့် နိုင်ငံခြားသားများဖြင့် ခြေချင်းလိမ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ယခင်က ဂျာမန်များသာ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးခဲ့ကြသော နေရာများတွင် ယခုအခါ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်လူမျိုးများ ဝင်ရောက်ကျက်စားနေကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ တစ်ခါက ဂျာမန်များနှင့် ပူးတွဲ ပူးတွဲဖြင့် ပလူးပလဲလုပ်ခဲ့ကြသော တီဟာရန် မြို့သူမြို့သား များကို ယခုတစ်ဖန် အမေရိကန်အင်္ဂလိပ်များနှင့် ဖက်လဲတကင်း လက်ချင်းယှက်ကာ သွားလာလှုပ်ရှား၍လည်သလို စားနေကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အချို့သော မြို့သူမြို့သားများနှင့် ကြားနေ နိုင်ငံခြားသားများမှာမူ ဂျာမန်များ ရှိစဉ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဣန္ဒြေရရဖြင့် သွားလာနေထိုင်ခဲ့ကြသည့်နည်းတူ ယခုအင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်များ ရောက်လာသည့်အခါတွင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ရိုးရိုးသားသားဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်လျက် ရှိခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် အားနက်မာဆာလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

မာဆာသည် ကြားနေနိုင်ငံ ဆွစ်ဇာလန်သား တစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမျှမက စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပြန်ရာ ထိုနေ့၊ ထိုရက်များအတွင်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေကြရလောက်အောင် တီဟာရန်မြို့၏ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကာလမှာပင် သူ့အဖို့ရာ၌ သွားလေရာ မျက်နှာပွင့်လန်းလျက် ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် မာဆာသည် စီးပွားရေးသမားပီပီ အရာရာတွင် စီးပွားရေးမျက်စိဖြင့် ကြည့်တတ်၍ စီးပွားရေး မျက်စိဖြင့် ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်သည်။ စစ်ကြီးအတွင်း အစစ အရာရာ

mgs.com

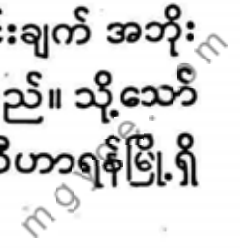
ရှားပါးကျပ်တည်း၍ ဗရုတ်သုတ်ခဖြင့် ခေတ်ပျက်နေသော ကာလတွင် သူ့အား အမိဖမ်းလိုကြသည့် မိန်းမပျိုများမှာ သူ၏စီးပွားရေးဆန်လွန်းသော သဘောထားကြောင့် စိတ်ပျက်အားလျော့သွားခဲ့ကြရသည်။ အရပ်အနည်းငယ်ပု၍ ကိုယ်လုံးအနည်းငယ်တုတ်ပြီး အမူအရာ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးသလောက် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှသည့် မာဆာသည် စိတ်ကူးယဉ်ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် လင်ကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် မျှော်မှန်းသင့်သည်ဟု မိန်းမပျိုတိုင်းက နားလည် သဘောပေါက်ထားကြသည်။

သို့သော် မာဆာသည် ယနေ့ထက်တိုင် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ၊ လူပျိုကြီးဘဝဖြင့် တပင်တိုင်မင်းသားကြီး လုပ်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ ဤတွင် သာမန်လူပျိုဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ အသက်ကလေး ထောက်ကာ လူပျိုကြီးဘဝသို့ မလွဲမရှောင်သာ ရောက်လာကြသည့် “ရေခဲစိမ်လူပျိုကြီးများ”၏ သဘာဝအတိုင်း မာဆာသည် တစ်ကြိမ် တစ်ခါဖူးမျှ တရားဝင် အိမ်ထောင် မပြုရသေးသော်လည်း ဟိုမိန်းမ၊ သည်မိန်းမ၊ အနီမိန်းမများနှင့်မူ မကြာခဏ အတူတကွ ညအိပ်ညနေ အိပ်ခဲ့ဖူးသည်၊ နေခဲ့ဖူးသည်။ သို့တိုင်အောင် မာဆာသည် နိုင်ငံခြားသားပီပီ၊ စီးပွားရေး သမားပီပီ၊ လူကြီးလူကောင်းပီပီ အပေါ်စား အောက်တန်းကျသည့် နေရာများသို့ သွားလေ့သွားထ မရှိ၊ ဝင်လေ့ဝင်ထ မရှိ၊ သို့ဖြစ်ရာ ခပ်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ခပ်တောင့်တောင့် မိန်းမပျိုကလေးများသည် ရံဖန်ရံခါ လူပျိုကြီးမာဆာ၏ နေအိမ်သို့ နေဝင်ဖျိုးဖျအချိန်တွင် ရောက်လာတတ်ကြသလို၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက် နေမထွက်မီ အကြင်မိန်းမကလေးများသည် ထိုအိမ်မှ ဣန္ဒြေရရ ပြန်ထွက်သွားတတ်ကြသည်ကို မကြာခဏ မြင်ကြ၊ တွေ့ကြရသည်။

ဤသို့အားဖြင့် မိန်းမဟူဘိ ထိုဣတ္ထိကား နေဝင်ရိုးရိအချိန်တွင် ရောက်လာ တတ်ကြပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားတတ်ကြသည့် သတ္တဝါ တစ်မျိုးပါကလားဟူ၍ မာဆာ၏စိတ်တွင် ထာဝစဉ် ထင်မှတ်ယူဆလာခဲ့သည်။

ဤထင်မှတ်ယူဆချက်သည် တစ်ခုသောရက်၊ တစ်ခုသောနေ့တွင် မာဆာ၏ အိမ်သို့ ဝမ်းဒါ ပိုးလော့ အမည်ရှိ ပိုလန် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ရောက်လာသည့်အချိန်မှ စ၍ ပျက်ပြယ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

မာဆာသည် သူ၏ စားရေးသောက်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေးနှင့် အထွေထွေ ဗာဟီရအိမ်မှု ကိစ္စများအတွက် အီရန်အမျိုးသား ချာတိတ်ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ထမင်းချက် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အပေါ်တွင် လုံးဝဥသံ့ ပုံလွဲထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ၊ သူသည် တီဟာရန်မြို့ရှိ

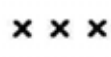

ပိုလန်ကြက်ခြေနီအဖွဲ့သို့ သွားရောက်၍ ဖြစ်နိုင်ပါက ပိုလန်စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်စခန်းမှ ဒုက္ခသည် တစ်ယောက်အား သူ့အိမ်တွင် ခေါ်ယူကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထား လိုကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပိုလန်စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များစခန်းမှ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက် သည် ကြက်ခြေနီအဖွဲ့တာဝန်ခံနှင့် ဆွစ်ဇာလန်သား မာဆာ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာ ခဲ့သည်။ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ တာဝန်ခံဖြစ်သူက မာဆာအား ထိုအမျိုးသမီးကဇေး၏ အမည် မှာ ဝမ်ဒါပိုးလော့ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် စီးပွားရေးသမား လူပျိုကြီး၏ နေ အိမ်တွင် အိမ်ဖော်အဖြစ် လိုက်နေနိုင်၊ မနေနိုင် အဆိုပါ ပိုလန်မလေး ပိုးလော့အား မေး ကြည့်သည်။

ဤတွင် အသက် ၂၀ ပင် မပြည့်တတ်သေးသော ပိုးလော့က သူမ၏ကယ်တင်ရှင် အဖြစ် ရောက်လာသော လူပျိုကြီး မာဆာ အား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။ နောက် အသာအယာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ဘယ်တစ်ခါ၊ ညာတစ်လှည့် ဖြည်းညင်းစွာ စောင်းငဲ့၍ ခါလိုက်သော သူမ၏ ခေါင်း ထဲတွင် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များသည် ရုတ်တရက် အစီအရီပေါ်လာကြသည်။ သူမ၏ ရှေ့တွင် ဣန္ဒြေရရဖြင့် ထိုင်နေသော ကယ်တင်ရှင် မာဆာအား တဒဂံပဟာန် မြင်လိုက်ရ ရုံမျှဖြင့် တစ်ခါက သူမအား သုံးနှစ်သုံးမိုး ကယ်တင်ခဲ့ကြသည့် ဧရာမ ကရုဏာတော် သခင် ကယ်တင်ရှင်ကြီးများအကြောင်း ပြန်ပြောင်း၍ သတိရမိသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်...

မှန်သည်၊ သူမ၏ ဘဝသည် လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က သူမ၏ အသက် ၁၇ နှစ်မြောက် မွေးနေ့တွင် အရက်များ အလွန်အကျွံသောက်ကာ လူမှန်းမသိအောင် မူးခဲ့သည့် ည တစ်ညမှ အစပြုခဲ့သည်။

ထိုနေ့၊ ထိုရက်မှာ ပိုလန်နိုင်ငံ ဝါဆောမြို့ကြီးကို ဂျာမန်တို့ သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီးနောက် ၇ ရက်မြောက်သောနေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ဝါဆောမြို့တွင်းသို့ ဂျာမန်တပ်များ တရကြမ်း ဝင်ရောက်လာကြသည့်အချိန်တွင် ဝမ်ဒါပိုးလော့မှာ ကျောင်းသူကလေးမျှသာ ရှိသေး၍ မိဘများနှင့် တကွတပြားစီ ဖြစ်နေသည်။ သူမက ဝါဆောမြို့တွင် ရောက်နေပြီး မိဘ

mg...m

နှစ်ပါးမှာ ဝါဆောမြို့၏ အနောက်တောင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပိုင်ယိုထရီကောမြို့တွင် ရှိနေကြသည်။ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို ကြိုတင်မှန်းဆနိုင်စွမ်း မရှိသေးသည့် အရွယ် ဖြစ်သည့်အလျောက် ပိုးလော့သည် မိဘနှစ်ပါးနှင့် တကွတပြားစီ ဖြစ်နေသည်ကို စိုးရိမ်ရမှန်း မသိ၊ အခက်အခဲ ကြားမှနေ၍ မိဘနှစ်ပါး ရှိရာအရပ်သို့ အရောက်သွားရန်လည်း မကြိုးစားခဲ့။

သို့နှင့်ပင် ပိုးလော့သည် ဤရက်များအတွင်း ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ အခြေအနေကို အကဲခတ်၍ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါက ဆိုဗီယက်တပ်များ သိမ်းပိုက်ထားရာ ဒေသသို့ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည်။

ထိုနောက် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ၏ ၁၇ နှစ်မြောက် မွေးနေ့သည် ဤရက်များအတွင်းမှာပင် ကျရောက်လာခဲ့ရာ သူမသည် မွေးနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်က ညနေဘက်တွင် ဗော(ဒ်)ကာ အရက်တစ်ပုလင်း ဝယ်လာပြီး စိတ်ညစ်ချည် တစ်ခါ၊ ပျော်ချည် တစ်လှည့်ဖြင့် ညဘက်တွင် ပုလင်းတစ်ဝက် ကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်မိသည်။

ပိုးလော့သည် ထိုညက သူမ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို ဘယ်သူမှ ပြောမပြဘဲ နေခဲ့သည်။ အကယ်၍ မပြောမဖြစ် ပြောရမည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုညက မိမိအား ဂျာမန်စစ်သားများက မတရား ကျင့်ခဲ့ကြပါသည်ဟူ၍ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် အခိုင်အမာ ပြော၍မဖြစ်၊ အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမည်ဆိုပါက ထိုညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူမ လုံးဝ သတိမရ။

ပထမ ထိုညက ပိုးလော့ တွေ့ရသည့် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကလေးမှာ ခပ်ငယ်ငယ်၊ ခပ်ချောချော၊ သဘောကောင်းပုံရသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လိုက်သည်မှာလည်း သူမ စိတ်တွင် ဂျာမန်ဟူ၍ပင် မထင်မှတ်၊ ဤဂျာမန် စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ အမူအရာကြောင့် ပိုးလော့သည် ယုံစား အားကိုးမိကာ တစ်ဖက်သားက မမေးဘဲ လောလောဆယ် သနားဖွယ်ရာ သူမ၏ အဖြစ်သနစ်များကို ဝမ်းနည်းပန်းနည်း မျက်ရည်လည်ရွဲ ပြောပြခဲ့သည်။ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကိုလူချောကလည်း သူနှင့် တွေ့ရပြီးနောက် ဘာတစ်ခုမှ စိုးရိမ်ပူပန်စရာ မလိုကြောင်းဖြင့် အားပေး နှစ်သိမ့်ရင်း သူမအား လက်ထပ်ရုံမျှမက ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံအရောက် လွတ်မြောက်အောင် ကူညီဆောင်ကြဉ်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း တဖွဖွ ပြောသည်။

ပိုးလော့သည် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ ပါးစပ်မှ တဖွဖွ ပြောနေသော ကတိစကားများကို မယုံသော်လည်း သူ၏ ညင်သာသော အနမ်းများနှင့် သိမ်မွေ့သော အပွေ့အပိုက်များကိုမူ ယုံစားမိသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ ညဦးပိုင်းက ကျန်နေသော ဗော(ဒ်)ကာ

အရက်ပုလင်းတစ်ဝက် ကုန်သောအခါ သူမသည် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်၍ အရာရာကို မေ့ပစ်လိုက်တော့သည်။

အရာရာကို မည်မျှကြာအောင် မေ့ပစ်လိုက်မိသည် မသိ၊ အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုး၍ မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိုးလော့မှာ ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အခန်းထဲတွင် စောစောက သူမနှင့် အတူ ရှိနေခဲ့သော ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကလေးမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေပြီး အခြားဂျာမန် စစ်သားများကို ဘီလူးသဘက်များပမာ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက် ရသောကြောင့်တည်း။

ပိုးလော့သည် ဂျာမန်စစ်သားများကို အစွမ်းကုန် ခုခံခဲ့သည်။ အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ခဲ့သည်။ ခြေထောက်ဖြင့်ကန်၍ လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ခြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ၏ ခုခံကာကွယ်မှုနှင့် ကန်ကျောက် ကုတ်ခြစ်မှုများမှာ သရဲမရဲစီးနေသော ဂျာမန်စစ်သားများ အတွက် ဘာတစ်ခုမှ မှုလောက်စရာ မဖြစ်ဘဲ နောက်ဆုံး၌ သူမသာလျှင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ဘာတစ်ခုမှ သတိမရတော့ဘဲ ဖြစ်သွားရရှာသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သတိပြန်ရလာသောအခါ သူမသည် ခပ်စောစောက ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ထူးဆန်းစွာ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သည့်နောက်တွင်မူ စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် သူမ၏ နဖူးကို ညင်သာစွာ နမ်းကာ သူမအား အဝတ်အစားများ ပြန်ဝတ်ပေးပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်သွားသည်။

ထိုညကအဖြစ်အပျက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူမ သတိရသည်မှာ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ နောက်နှစ်လခန့်အကြာတွင် ပိုးလော့သည် ရုရှားတို့သိမ်းပိုက်ထားသော နယ်မြေအတွင်းမှ ပင့်(စ်)မြို့ကလေးသို့ ထွက်ပြေးရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သို့သော် ဤမြို့ကလေးသို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် ပိုးလော့အတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ကြုံခဲ့ရသေးသည်။ ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်နယ်မြေသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရာ၌ အခြားလူငယ်နှစ်ယောက်လည်း ပိုးလော့နှင့်အတူ ပါလာသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်စလုံးသည် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် ပိုးလော့အား အစစ အရာရာ သစ္စာရှိစွာဖြင့် ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။ အကာအကွယ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဂျာမန် များကို ပုန်းရင်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ညဘက်တွင် လယ်တဲ၊ ယာတဲများနှင့် ကောက်ရိုးပုံများထဲတွင် သုံးယောက်သား အတူအိပ်ကြရသည့်တိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ရာ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် မလုပ်ဘဲ ရိုးရိုးသားသားပင် ရှိခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ပင့်(စ်)မြို့ကလေးကို ရောက်လုနီး တစ်နေရာတွင် နောက်ဆုံးညအဖြစ်

mgw.com